

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

(повне найменування вищого навчального закладу)

Юридичний факультет

(повне найменування інституту, назва факультету (відділення))

кафедра публічного управління та адміністрування

(повна назва кафедри (предметної, циклової комісії))

«Допущено до захисту»

Завідувач кафедри публічного управління
та адміністрування

Володимир ЄМЕЛЬЯНОВ

« ____ » _____ 2026 року

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на здобуття ступеня вищої освіти
бакалавр

(ступінь вищої освіти)

на тему: **ПРОЗОРИСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВЛАДИ ЯК ФАКТОР
ДОВІРИ ГРОМАДЯН**

Керівник: кандидат наук з державного управління, доцент
Шульга Анастасія Алімівна

(вчене звання, науковий ступінь, П.І.Б.)

Рецензент: доктор наук з державного управління,
професор Андріяш Вікторія Іванівна

(посада, вчене звання, науковий ступінь, П.І.Б.)

Виконав: студент IV курсу 437 групи
Цуканов Денис Олександрович

(П.І.Б.)

Спеціальності: 281 «Публічне управління та адміністрування»

(шифр і назва спеціальності)

ОПП: «Адміністративний менеджмент»

Миколаїв – 2026 рік

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ	3
ВСТУП	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЗОРОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВЛАДИ	8
1.1. Поняття та сутність прозорості в публічному управлінні	8
1.2. Нормативно-правове забезпечення прозорості функціонування вітчизняних органів влади	13
1.3. Порівняльний аналіз прозорості урядової політики України та країн- членів Європейського Союзу	16
Висновки до Розділу 1	21
РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ПРОЗОРОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ВІТЧИЗНЯНИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ ТА ЦИФРОВІЗАЦІЇ	23
2.1. Роль цифрових технологій у забезпеченні прозорості діяльності органів влади	23
2.2. Рівень корупції та довіри громадян до влади як ключові показники прозорої діяльності публічно-владних інституцій	30
2.3. Перспективні напрямки впровадження інноваційних технологій у діяльність органів влади в контексті забезпечення прозорості	38
Висновки до Розділу 2	45
ВИСНОВКИ	48
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	51
ДОДАТКИ	57

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

ВАКС	–	Вищий антикорупційний суд України
ДБР	–	Державне бюро розслідувань
Е-урядування	–	електронне урядування
ЄС	–	Європейський Союз
ІКТ	–	інформаційно-комунікаційні технології
НАБУ	–	Національне антикорупційне бюро України
НАЗК	–	Національне агентство з питань запобігання корупції
ОМС	–	органи місцевого самоврядування
ООН	–	Організація Об'єднаних Націй
РЄ	–	Рада Європи
САП	–	Спеціалізована антикорупційна прокуратура
ТГ	–	територіальна громада
ЦНАП	–	центр надання адміністративних послуг

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. У сучасних умовах трансформації публічного управління питання прозорості діяльності органів влади набуває особливої актуальності, оскільки безпосередньо впливає на рівень довіри громадян до публічно-владних інституцій. В Україні процеси демократизації, децентралізації, євроінтеграції, а також розвиток Е-урядування та цифровізації публічних послуг зумовлюють зростання суспільного запиту на відкритість, підзвітність і доступність інформації про діяльність органів публічної влади.

Недостатній рівень прозорості управлінських рішень, закритість процедур ухвалення політики та прояви корупції негативно впливають на легітимність влади й формування довіри населення. У цьому контексті прозорість виступає не лише принципом демократичного врядування, а й важливим інструментом запобігання корупції, підвищення ефективності публічного управління та налагодження конструктивної взаємодії між владою і громадянами.

Особливої ваги проблема прозорості діяльності органів влади набуває також і в умовах активного впровадження цифрових технологій, розвитку Е-урядування та відкритих даних. Саме цифрові інструменти створюють нові можливості для підвищення відкритості владних інституцій, посилення громадського контролю та зростання рівня довіри до держави. Водночас ці процеси потребують ґрунтовного наукового аналізу, зокрема з урахуванням європейського досвіду.

Стан наукової розробки теми. Проблематика прозорості діяльності органів влади широко представлена у вітчизняних наукових дослідженнях таких авторів як: Є.І. Бородін, Н.А. Вінникова, Н.П. Гаєва, О.В. Грибко, Н.В. Гудима, М.О. Дурман, І.А. Єрко, Т.А. Кравченко, Н.В. Крук, Л.С. Мосора, Ю.В. Пігарєв, О.О. Самсоненко, В.М. Сергієнко, А.О. Сіленко, Т.М. Тарасенко, О.В. Токар, І.М. Тохтарова, А.А. Шульга. Разом із тим, попри

наявність значної кількості наукових напрацювань, питання комплексного аналізу прозорості діяльності українських органів влади, особливо в умовах розвитку Е-урядування та цифровізації, потребують подальшого поглибленого дослідження з урахуванням сучасних викликів і європейських стандартів.

Метою роботи є дослідження прозорості діяльності органів влади як фактора формування довіри громадян та визначення особливостей і перспектив її забезпечення в Україні в умовах розвитку Е-урядування та цифровізації.

Для досягнення поставленої мети було сформульовано наступні завдання:

- розкрити поняття та сутність прозорості в публічному управлінні;
- окреслити нормативно-правове забезпечення прозорості функціонування вітчизняних органів влади;
- здійснити порівняльний аналіз прозорості урядової політики України та країн-членів ЄС;
- визначити роль цифрових технологій у забезпеченні прозорості діяльності органів влади;
- охарактеризувати рівень корупції та довіри громадян до влади як ключових показників прозорості діяльності публічно-владних інституцій;
- сформулювати перспективні напрямки впровадження інноваційних технологій у діяльність органів влади в контексті забезпечення прозорості.

Об'єктом роботи є діяльність органів влади в Україні.

Предметом роботи є сукупність організаційно-правових, інформаційних та управлінських механізмів забезпечення прозорості діяльності органів влади як фактора довіри громадян.

Методи дослідження. Методологічним підґрунтям даної роботи є сукупність загальних та спеціально-наукових методів дослідження. Безпосередньо для розкриття змісту основних понять у роботі було використано формально-логічний метод. На основі порівняльно-правового і

структурно-функціонального методів окреслено нормативно-правове забезпечення прозорості функціонування вітчизняних органів влади та здійснено порівняльний аналіз прозорості урядової політики України та країн-членів ЄС. За допомогою інституційного методу та контент-аналізу визначено роль цифрових технологій у забезпеченні прозорості діяльності органів влади в Україні. Застосування статистично-порівняльного та системно-аналітичного методу дало змогу охарактеризувати рівень корупції та довіри громадян до влади як ключових показників прозорості діяльності публічно-владних інституцій. Використання методу прогнозування дало змогу окреслити сформулювати перспективні напрямки впровадження інноваційних технологій у діяльність органів влади в контексті забезпечення прозорості. На основі методів узагальнення та групування зроблено відповідні висновки проведеного дослідження.

Наукова новизна дослідження. Дане дослідження є самостійною роботою, в якій автором отримано науково-обґрунтовані результати, що ілюструють сучасний рівень прозорості діяльності органів влади як фактора формування довіри громадян та визначають перспективи її забезпечення в Україні в умовах розвитку Е-урядування та цифровізації. Наукова новизна роботи полягає у формулюванні перспективних напрямків впровадження інноваційних технологій у діяльність органів влади в контексті забезпечення прозорості.

Практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що на основі аналізу вітчизняної законодавчої бази, статистичних даних, іноземного досвіду, а також наукових праць з публічного управління, у кваліфікаційній роботі досліджено рівень прозорості діяльності органів влади як фактора формування довіри громадян та визначено особливості і перспективи її забезпечення в Україні в умовах розвитку Е-урядування та цифровізації. Результати проведеного дослідження можуть бути використані у практичній діяльності органів публічної влади при розробленні і вдосконаленні механізмів забезпечення відкритості, підзвітності та інформаційної

прозорості, формуванні стратегій цифрової трансформації та впровадження інструментів електронного урядування.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, двох розділів, які об'єднують шість підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг роботи складає 64 сторінки, основного тексту – 50 сторінок. Список використаних джерел налічує 52 найменування. Робота містить 11 рисунків та 3 додатки.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЗОРОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВЛАДИ

1.1. Поняття та сутність прозорості в публічному управлінні

Важливою засадою демократичного розвитку України як суверенної держави виступає забезпечення відкритості та прозорості у діяльності органів публічної влади. Реалізація цих принципів створює передумови для підвищення рівня довіри суспільства до державних інституцій шляхом утвердження підзвітності, відповідальності та добросовісності у їх роботі. Лише за умови дотримання відкритості та прозорості можливе налагодження ефективної та конструктивної взаємодії між державою і громадянами.

Попри широке використання термінів «відкритість» і «прозорість» у нормативно-правових актах України, законодавство не містить їх чіткого й однозначного визначення. Зокрема, у ст. 4 Закону України «Про доступ до публічної інформації» [1] зазначено, що доступ до публічної інформації ґрунтується на принципах відкритості та прозорості діяльності суб'єктів владних повноважень, а також на свободі отримання, поширення та іншого використання інформації, яка була надана або оприлюднена відповідно до вимог закону, за винятком встановлених обмежень.

З метою реалізації положень зазначеного Закону органи виконавчої влади здійснюють комплекс заходів, спрямованих на організаційне забезпечення доступу до публічної інформації. Серед таких заходів – регулярне оприлюднення відомостей про власну діяльність і прийняті рішення, облаштування спеціальних приміщень для роботи запитувачів з документами або їх копіями, ведення обліку наявних документів та запитів на інформацію, розроблення уніфікованих форм і процедур подання запитів, а

також проведення інформаційно-роз'яснювальної роботи серед населення щодо реалізації інформаційних прав, гарантованих законодавством [2].

Крім того, поняття відкритості та прозорості закріплені у Законі України «Про інформацію» [3], де вони визначаються як базові принципи інформаційних відносин та ключові орієнтири державної інформаційної політики. Водночас Закон України «Про запобігання корупції» [4] встановлює прозорість діяльності як одну з основних гарантій незалежності НАЗК від будь-якого зовнішнього впливу чи втручання у його діяльність (ст. 9).

Таким чином, поняття «відкритість» і «прозорість» доцільно розглядати через призму підзвітності та підконтрольності діяльності органів публічної влади суспільству, забезпечення відкритих конкурсних процедур, дотримання принципів доброчесності, об'єктивності та неупередженості при реалізації владних повноважень. Нижче у таблиці 1.1 представлено різні наукові підходи до тлумачення поняття «прозорість публічного управління», запропоновані українськими дослідниками.

Таблиця 1.1.

Сутність поняття «прозорість публічного управління»

Автор	Трактування
Бородін Є.І., Тарасенко Т.М. [5]	Інструмент підвищення ефективності публічної служби, що забезпечує відкритість управлінських процедур, доступ громадян до інформації та зростання довіри до органів влади
Гаєва Н.П. [6]	Базовий принцип діяльності суб'єктів публічної влади та громадських об'єднань, що забезпечує публічність ухвалення рішень і доступність інформації для суспільства
Грибко О.В. [7]	Фундаментальний принцип європейського адміністративного простору, що забезпечує демократичний характер публічного управління та відповідність європейським стандартам
Гудима Н.В. [8]	Необхідна умова демократичного державного управління, що передбачає інформування громадськості, доступ до управлінських рішень та залучення громадян до управлінських процесів

Дурман М.О., Тохтарова І.М. [9]	Забезпечується через впровадження відкритих даних, які виступають інструментом інформаційного забезпечення, громадського контролю та підвищення ефективності управлінських рішень
Єрко І.А., Токар О.В. [10]	Стратегічний вектор розвитку публічного управління, що сприяє підвищенню прозорості, інноваційності та довіри громадян до органів влади
Кравченко Т.А. [11]	Правова гарантія легітимації публічної влади, що забезпечує її суспільне визнання та довіру через доступність інформації та прозорість управлінських процедур
Крук Н.В. [12]	Одна з ключових гарантій реалізації принципів демократичної держави, що забезпечує підконтрольність та підзвітність органів влади суспільству
Мосора Л.С. [13]	Критерій оцінки якості функціонування державної служби, що відображає рівень прозорості управлінських процесів і орієнтацію на потреби громадян

Аналіз наукових підходів до визначення сутності прозорості публічного управління, узагальнених у Таблиці 1.1, свідчить про багатовимірний характер цього поняття та відсутність єдиного універсального трактування. У працях вітчизняних науковців прозорість розглядається як комплексне явище, що поєднує інституційні, правові, організаційні та інформаційно-комунікаційні аспекти діяльності органів публічної влади. Зокрема, окремі автори акцентують увагу на інструментальному значенні прозорості як чинника підвищення ефективності публічної служби, відкритості управлінських процедур і зростання довіри громадян до органів влади [5, с. 18]. Інші дослідники підкреслюють її принциповий характер, визначаючи прозорість як базову засаду діяльності суб'єктів публічної влади та громадських об'єднань, що забезпечує публічність ухвалення управлінських рішень і доступність інформації для суспільства [6, с. 63].

Водночас, у науковій літературі простежується підхід до трактування прозорості як фундаментального принципу європейського адміністративного простору, що забезпечує демократичність публічного управління та його відповідність європейським стандартам врядування [7, с. 157]. Значна увага також приділяється ролі прозорості як необхідної умови демократичного

публічного управління, що передбачає інформування громадськості, відкритий доступ до управлінських рішень і залучення громадян до процесів ухвалення політики [8, с. 80]. Окрему групу становлять дослідження, у яких прозорість пов'язується з упровадженням сучасних цифрових інструментів, зокрема відкритих даних, що розглядаються як ефективний механізм інформаційного забезпечення, громадського контролю та підвищення результативності управлінських рішень [9; 10]. Поряд із цим, низка авторів наголошує на правовому вимірі прозорості, визначаючи її як гарантію легітимації публічної влади, суспільного визнання її діяльності та формування довіри громадян через відкритість і доступність інформації [11, с. 67].

Крім того, прозорість у наукових працях розглядається як одна з ключових гарантій реалізації принципів демократичної держави, що забезпечує підконтрольність і підзвітність органів влади суспільству [12, с. 92], а також як критерій оцінювання якості функціонування державної служби та її орієнтації на потреби громадян [13, с. 465]. Узагальнюючи наведені підходи, доцільно запропонувати авторське трактування поняття прозорості публічного управління. На нашу думку, прозорість публічного управління слід розглядати як комплексний принцип і водночас інструмент публічного врядування, що полягає у відкритості управлінських процесів, доступності та зрозумілості інформації про діяльність органів влади, забезпеченні їх підзвітності та підконтрольності суспільству, а також у створенні умов для активної участі громадян у формуванні та реалізації державної політики з метою підвищення ефективності управління і зміцнення довіри до публічної влади.

Наступним доцільно охарактеризувати ключові принципи прозорості органів управління як фактора формування довіри громадян (див. Додаток А). Аналізуючи ці принципи варто зазначити, що кожен із розглянутих принципів не може бути ефективно реалізований ізольовано, оскільки лише їх сукупна дія формує належний рівень відкритості, підзвітності та передбачуваності діяльності органів публічної влади. У цьому контексті прозорість виступає не лише самостійною управлінською цінністю, а й результатом дотримання

ширшого кола демократичних і правових засад публічного врядування. Верховенство права та законна компетенція органів влади забезпечують правову визначеність управлінських рішень і обмежують можливість свавільного використання владних повноважень, що є необхідною передумовою довіри громадян до держави. Відкритість і прозорість у поєднанні з процедурною чесністю та своєчасністю управлінських дій сприяють підвищенню поінформованості суспільства, формують відчуття справедливості та зрозумілості управлінських процесів, а також створюють умови для ефективного громадського контролю. Неупередженість, рівність у застосуванні норм і дотримання принципу пропорційності гарантують баланс між публічними інтересами та правами громадян, що зміцнює легітимність управлінських рішень [14, с. 124; 15, с. 59].

Важливу роль у забезпеченні прозорості публічного управління відіграють професіоналізм і добросовісність державних службовців, адже саме вони визначають якість реалізації управлінських функцій і мінімізують ризики конфлікту інтересів та корупційних проявів. Принципи відповідальності та підзвітності, у свою чергу, забезпечують можливість оцінки діяльності органів влади, контролю за використанням ними повноважень і ресурсів, а також притягнення до відповідальності у разі порушення встановлених норм і процедур. Поєднання прозорості з ефективністю та продуктивністю управлінської діяльності дозволяє досягти оптимального співвідношення між витраченими ресурсами та досягнутими результатами, що підвищує якість державної політики та рівень суспільного схвалення її реалізації [16, с. 27].

Отже, забезпечення прозорості публічного управління на основі системи взаємодоповнювальних принципів є ключовим чинником формування та зміцнення громадської довіри, підвищення легітимності влади й утвердження демократичних стандартів публічного врядування.

1.2. Нормативно-правове забезпечення прозорості функціонування вітчизняних органів влади

Прозорість у діяльності публічної адміністрації виступає однією з ключових передумов функціонування демократичної держави, оскільки сприяє підвищенню результативності публічного управління, зміцненню довіри громадян до органів влади та зменшенню проявів корупції. Попри наявність в Україні нормативно-правової бази, що регламентує доступ до публічної інформації, участь громадськості в управлінських процесах і здійснення державного контролю, практична реалізація принципу прозорості залишається ускладненою низкою системних проблем.

Серед найбільш суттєвих бар'єрів варто відзначити недостатню відкритість інформації та обмежені можливості ефективного громадського контролю за діяльністю органів публічної влади. Крім того, реалізації прозорості перешкоджають корупційні загрози, надмірна бюрократизація управлінських процедур і недостатній рівень розвитку електронних сервісів, призначених для взаємодії громадян із державними інституціями. Сукупність цих чинників негативно позначається на якості функціонування публічної адміністрації та звужує можливості громадянського суспільства впливати на процес ухвалення управлінських рішень.

Нижче у Таблиці 1.2 представлено основні нормативні акти, що регулюють питання прозорості органів публічної влади в Україні.

Таблиця 1.2

Характеристика нормативно-правового регулювання прозорості органів влади в Україні

Інструмент	Характеристика
Закон України «Про доступ до публічної інформації» [1]	Закріплює право громадян на отримання інформації про діяльність органів державної влади та покладає на них обов'язок забезпечувати відкритість, своєчасність і

	повноту надання публічної інформації, у тому числі в електронній формі.
Закон України «Про інформацію» [3]	Визначає відкритість і прозорість як базові принципи інформаційних відносин, формує правові засади державної інформаційної політики та гарантує свободу доступу до суспільно значущої інформації.
Закон України «Про запобігання корупції» [4]	Розглядає прозорість як інструмент запобігання корупційним проявам, передбачає відкритість інформації про доходи, витрати та діяльність посадових осіб, а також підзвітність органів влади суспільству.
Закон України «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги» [17]	Створює правові передумови для розвитку цифрових адміністративних послуг, електронної взаємодії між громадянами та державними органами, що сприяє підвищенню прозорості управлінських процедур.
Закон України «Про Національну програму інформатизації» [18]	Спрямований на формування державної політики у сфері інформатизації, передбачає створення інформаційних систем органів влади, розвиток електронних ресурсів та впровадження сучасних інформаційних технологій як основи прозорості управлінської діяльності.
Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства» [19]	Закріплює стратегічні напрями розвитку інформаційного суспільства, зокрема забезпечення відкритого доступу до інформації, розширення використання ІКТ у діяльності органів влади та підвищення рівня прозорості публічного управління.
Закон України «Про електронні довірчі послуги» [20]	Регламентує правові засади функціонування електронних підписів, печаток і часових міток, що забезпечує достовірність електронних документів, прозорість електронного документообігу та підвищує довіру до цифрових управлінських процесів.

Аналіз нормативно-правового регулювання прозорості діяльності органів влади в Україні свідчить про наявність сформованої та багаторівневої законодавчої основи, спрямованої на забезпечення відкритості, підзвітності та доступності інформації для громадян. Базові закони у сфері інформаційних відносин закріплюють право суспільства на отримання публічної інформації та визначають прозорість як фундаментальний принцип діяльності органів влади, що створює передумови для реалізації демократичних стандартів

управління [1; 3].

Важливим елементом правового забезпечення прозорості є антикорупційне законодавство, яке розглядає відкритість діяльності органів влади та посадових осіб як ефективний інструмент запобігання корупційним ризикам і посилення громадського контролю. Закріплення вимог щодо публічності інформації про доходи, витрати та службову діяльність сприяє підвищенню відповідальності суб'єктів владних повноважень і формуванню довіри громадян до державних інституцій [4].

Суттєву роль у розвитку прозорості органів влади відіграє законодавство у сфері цифровізації та інформатизації, яке створює правові передумови для впровадження Е-урядування, розвитку електронних адміністративних послуг і налагодження ефективної електронної взаємодії між громадянами та державними органами [17; 18]. Запровадження електронних ідентифікаційних та довірчих механізмів забезпечує достовірність і безпечність електронних управлінських процесів, що підвищує прозорість електронного документообігу та рівень довіри до цифрових сервісів [20].

Водночас стратегічні нормативні акти, спрямовані на розвиток інформаційного суспільства, визначають прозорість як пріоритет державної інформаційної політики та підкреслюють необхідність широкого використання ІКТ у діяльності органів влади з метою забезпечення відкритого доступу до інформації та підвищення якості публічного управління [19].

Таким чином, нормативно-правове забезпечення прозорості функціонування вітчизняних органів влади охоплює як правові гарантії доступу до інформації та підзвітності, так і інституційні та технологічні механізми реалізації цих гарантій. Разом із тим, ефективність дії зазначеної правової бази значною мірою залежить від практичної імплементації її положень, рівня розвитку цифрових інструментів і готовності органів влади до відкритої взаємодії з громадянським суспільством, що визначає подальші напрями вдосконалення державної політики у сфері забезпечення прозорості публічного управління.

1.3. Порівняльний аналіз прозорості урядової політики України та країн-членів Європейського Союзу

Питання відкритості та прозорості діяльності органів публічної влади в Україні почало активно обговорюватися одразу після здобуття незалежності та вже на початковому етапі державотворення знайшло відображення у національному законодавстві. Водночас у зарубіжних країнах ідеї відкритого врядування мають значно тривалішу історію розвитку. Зокрема, у США проблема забезпечення доступу до інформації набула особливої актуальності після ухвалення Закону про свободу інформації у 1966 р. [21]. Із того часу питання прозорості діяльності органів влади не втрачає своєї значущості, що підтверджується численними науковими дослідженнями, публікаціями журналістів та постійним удосконаленням нормативно-правового регулювання. Саме тому в межах цієї роботи доцільно розглянути ключові підходи до визначення поняття та критеріїв прозорості влади в Україні, США та країнах ЄС [22].

Окремі науковці, зокрема Патрік Біркшоу, а також автори методичних матеріалів Конгресу місцевих та регіональних влад РЄ, аналізуючи витoki законодавчого закріплення прозорості публічної влади, звертають увагу на досвід Швеції, де ще у 1766 р. було на законодавчому рівні гарантовано право громадян на доступ до інформації [23, с. 181; 24]. Хоча згадка про цей історичний прецедент є важливою для повноти аналізу, доцільно зосередити увагу на новітньому етапі розвитку інституту прозорості та його сучасному стані.

Право на доступ до інформації було визнано одним із базових прав людини рішенням Генеральної Асамблеї ООН у 1946 р.. Воно розглядається як одна з ключових свобод, що є складовою фундаментального права на свободу вираження поглядів [25]. Подальше закріплення це право отримало у Загальній декларації прав людини 1948 р., де воно визначене як фундаментальне та

включає можливість вільно висловлювати погляди, а також шукати, отримувати й поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами, незалежно від державних кордонів [6, с. 64]. Як держава-засновниця ООН, Україна також визнає та гарантує реалізацію цього права у національній правовій системі.

У правових актах ЄС право на доступ до інформації також посідає важливе місце. Зокрема, воно закріплене в Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, яка набула чинності у 1953 р. [26]. Україна, приєднавшись до РС у 1995 р., взяла на себе зобов'язання дотримуватися положень цієї Конвенції та забезпечувати реалізацію визначених у ній прав і свобод. Крім того, гарантування відкритого доступу громадськості до інформації та захист основних прав людини, відповідно до національного законодавства і міжнародних зобов'язань, визначено однією з Цілей сталого розвитку, затверджених Генеральною Асамблеєю ООН на період до 2030 р. Безпосередньо із підвищенням прозорості діяльності органів влади пов'язана й Ціль 16.6, яка передбачає формування ефективних, підзвітних і відкритих інституцій на всіх рівнях публічного управління [27].

Поряд із проголошенням стратегічних цілей ООН послідовно розвиває практичні інструменти забезпечення прозорості. Так, у 2011 р. за ініціативи Генеральної Асамблеї ООН було започатковано міжнародне партнерство «Відкритий уряд», спрямоване на поширення принципів відкритості, підзвітності та участі громадян у публічному управлінні. У межах цієї ініціативи уряди держав, які підтримують ідею підвищення прозорості влади, приєдналися до Декларації відкритості парламенту. Вона являє собою звернення громадських організацій, що здійснюють моніторинг парламентської діяльності, до національних, субнаціональних і наднаціональних законодавчих органів із метою стимулювання відкритості та активнішого залучення громадян до парламентської роботи [28].

Хоча в тексті Декларації відсутні прямі визначення понять «прозорість» і «відкритість», у ній чітко зафіксовано принципову вимогу, згідно з якою

інформація про діяльність парламенту належить суспільству, а громадяни мають право на її використання та повторне оприлюднення як повністю, так і частково. При цьому наголошується, що будь-які винятки або обмеження цього права повинні мати чітке та вузьке законодавче обґрунтування.

У посібнику «Публічна етика. Прозорість та відкритий уряд», підготовленому Конгресом місцевих та регіональних влад РЄ, розкривається значення прозорості в контексті концепції «Відкритого уряду». З позиції громадян прозорість означає можливість спостерігати за діяльністю влади та усвідомлювати її дії, тоді як для уряду вона полягає у відкритті даних і інформації щодо державних витрат, публічних закупівель, лобістської діяльності, формування та реалізації політики, а також надання державних послуг. Водночас підкреслюється, що прозорість нерозривно пов'язана з такими принципами належного врядування, як участь громадян і підзвітність влади.

Доцільно звернути увагу на те, що інституції ЄС розглядають відкритість діяльності влади значно ширше, ніж лише обов'язок оприлюднення документів. Окрім забезпечення доступу до офіційних матеріалів, ЄС гарантує громадянам можливість безпосереднього фізичного доступу до приміщень органів влади та участі у відкритих засіданнях. Відповідно до положень Регламенту № 1049/2001, будь-який громадянин ЄС, а також фізична чи юридична особа, що проживає або зареєстрована на території держави-члена, має право на доступ до документів Європейського Парламенту, РЄ та Комісії на умовах і в межах, визначених цим нормативним актом [28].

У зазначеному Регламенті наголошується, що відкритість сприяє активнішому залученню громадян до процесів ухвалення рішень. Автори документа підкреслюють, що відкритий характер діяльності інституцій ЄС підвищує рівень легітимності публічної адміністрації, сприяє зростанню її ефективності та посиленню підзвітності перед суспільством. Крім того, відкритість розглядається як важливий чинник утвердження демократичних цінностей і забезпечення поваги до основоположних прав людини. Таким

мають найвищі значення індексу, а також Франції, Литви та Іспанії, що перебувають у верхній частині рейтингу. Власне це свідчить про наявність позитивної динаміки розвитку прозорості урядової політики в Україні, але водночас вказує на потенціал для подальшого вдосконалення.

Нижче у Таблиці 1.3 представлено порівняльний аналіз розвитку прозорості урядів України та країн ЄС.

Таблиця 1.3

Порівняльний аналіз прозорості урядової політики України та країн-членів ЄС

Критерій	Україна	Країни-члени ЄС
Історичні передумови формування прозорості	Активне формування принципів відкритості розпочалося після здобуття незалежності та поступово закріплювалося у національному законодавстві	Має тривалу історію розвитку відкритого врядування, що бере початок із післявоєнного періоду та поступово еволюціонувала в єдині стандарти
Міжнародно-правові орієнтири	Орієнтація на норми ООН, РЄ та європейські стандарти прозорості	Прозорість закріплена в установчих актах ЄС, Конвенції про захист прав людини та спеціальних регламентах
Нормативне закріплення доступу до інформації	Право на доступ до інформації гарантоване національним законодавством	Доступ до інформації закріплений як фундаментальний принцип діяльності інституцій ЄС
Розуміння прозорості	Переважно пов'язується з доступом до інформації, цифровізацією та антикорупційними механізмами	Трактується ширше – як поєднання відкритих даних, фізичної відкритості, публічності засідань і активної комунікації
Інституційні механізми	Розвиваються в умовах реформування публічного управління та євроінтеграції	Є усталеними та системно функціонують на наднаціональному й національному рівнях
Рівень участі громадян	Має тенденцію до зростання, але залишається обмеженим	Активна участь громадян у процесах ухвалення рішень є

	порівняно з провідними практиками ЄС	стандартом належного врядування
Позиція в індексі прозорості урядової політики (2024 р.)	Індексне значення 55 відповідає середньо-високому рівню	Діапазон значень від середнього до дуже високого (до 65)
Загальна тенденція розвитку	Позитивна динаміка та поступове наближення до європейських стандартів	Стабільно високий рівень прозорості з постійним удосконаленням механізмів

Проведений порівняльний аналіз прозорості урядової політики України та країн-членів ЄС свідчить, що Україна у 2024 р. демонструє рівень відкритості та прозорості, який загалом відповідає середньоєвропейським показникам. Наявність сформованої нормативно-правової бази, орієнтація на міжнародні стандарти та активний розвиток цифрових інструментів управління дозволили Україні наблизитися до практик відкритого врядування, притаманних державам ЄС.

Водночас, попри позитивну динаміку та порівнянність із низкою країн-членів ЄС, Україна все ще поступається державам-лідерам за рівнем інституційної зрілості, сталістю механізмів підзвітності та глибиною залучення громадян до процесів ухвалення рішень, що свідчить про те, що прозорість урядової політики в Україні перебуває на етапі активного розвитку й потребує подальшого вдосконалення не лише на нормативному, а й на практичному рівні. Загалом результати аналізу підтверджують, що подальше зміцнення відкритості, підзвітності та участі громадян є ключовими умовами повноцінної інтеграції України до європейського простору демократичного та прозорого врядування.

Висновки до Розділу 1

Прозорість публічного управління є багатовимірним поняттям, яке поєднує правові, організаційні та інформаційно-комунікаційні аспекти

діяльності органів влади і виступає важливим чинником формування довіри громадян. Визначено, що прозорість проявляється через відкритість управлінських процедур, доступність і зрозумілість публічної інформації, підзвітність і підконтрольність влади суспільству, а також дотримання системи взаємопов'язаних принципів, реалізація яких у сукупності забезпечує легітимність і демократичний характер публічного управління.

В Україні сформовано розгалужену нормативно-правову базу забезпечення прозорості діяльності органів влади, яка охоплює правові гарантії доступу до публічної інформації, антикорупційні механізми та інструменти цифровізації публічного управління. Водночас встановлено, що наявність законодавчих норм не гарантує їх повноцінної реалізації на практиці, що зумовлює необхідність удосконалення механізмів імплементації, розвитку електронних сервісів і посилення реального громадського контролю.

Рівень прозорості урядової політики України у 2024 р. є співставним із середньоєвропейськими показниками та свідчить про позитивну динаміку наближення до стандартів ЄС. Водночас, порівняльний аналіз показав, що, попри досягнутий прогрес, Україна поступається країнам-лідерам ЄС за рівнем інституційної сталості, глибиною залучення громадян і практичною реалізацією механізмів відкритого врядування, що обумовлює потребу в подальшому розвитку прозорості на практичному рівні.

РОЗДІЛ 2

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЗОРОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ВІТЧИЗНЯНИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ ТА ЦИФРОВІЗАЦІЇ

2.1. Роль цифрових технологій у забезпеченні прозорості діяльності органів влади

Цифрові технології відіграють дедалі вагомішу роль у забезпеченні прозорості діяльності органів влади та є одним із визначальних чинників трансформації публічного управління у XXI ст. В умовах глобалізаційних процесів і швидкого розвитку ІКТ державні інституції змушені переосмислювати традиційні управлінські підходи, впроваджуючи сучасні цифрові інструменти для надання адміністративних послуг, відкриття доступу до публічної інформації та підвищення відкритості власної діяльності.

На сучасному етапі цифровізація публічного управління розглядається як один із ключових механізмів підвищення ефективності державної політики та оновлення адміністративних процесів. Активне впровадження електронних сервісів сприяє спрощенню взаємодії громадян із органами влади, забезпечує прозорість управлінських процедур і дозволяє суттєво скоротити рівень бюрократизації. Завдяки використанню цифрових платформ зростає доступність державних послуг, а інформація про діяльність органів влади стає більш відкритою та зрозумілою для суспільства.

Для України цифровізація публічного управління має особливе значення з огляду на низку об'єктивних чинників. Насамперед, розвиток Е-урядування сприяє інтеграції державних послуг у єдині цифрові системи, що дає змогу громадянам оперативно отримувати необхідну інформацію та документи без потреби особистого звернення до установ. Водночас цифрові технології

виступають інструментом підвищення прозорості діяльності органів влади, зменшення корупційних ризиків і зміцнення довіри населення до державних інституцій [31, с. 32].

Додатковим каталізатором цифрової трансформації в Україні стала повномасштабна війна, яка актуалізувала потребу в забезпеченні безперервного доступу до публічних послуг у кризових умовах, що зумовило необхідність швидкого розвитку дистанційних сервісів, адаптації електронних платформ і посилення кібербезпеки державних інформаційних систем [32, с. 94]. Окрім цього, цифровізація позитивно впливає на економічну стабільність і розвиток підприємницького середовища, оскільки автоматизація адміністративних процедур зменшує регуляторний тиск на бізнес і підвищує прозорість державного регулювання загалом.

Нижче на Рис. 2.1 та у Додатку Б наведено місце України в рейтингу Е-урядування у контексті глобального масштабу.

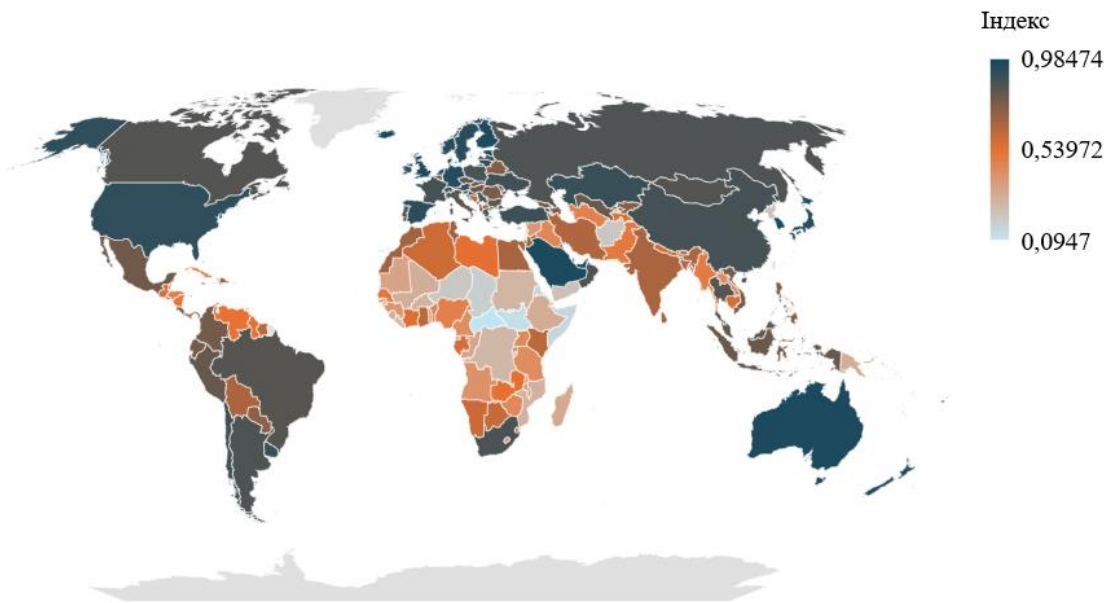

Рис. 2.1. України в рейтингу індексу Е-урядування у період 2024 р.

Узагальнення даних, наведених на Рис. 2.1, дає підстави стверджувати, що Україна характеризується достатньо високим рівнем розвитку Е-урядування, посідаючи 30-ту позицію серед держав із розвиненими

цифровими системами публічного управління. Значення індексу Е-урядування на рівні 0,88 за максимально можливого показника 1 свідчить про наближення України до групи світових лідерів у цій сфері та перевищення середніх значень, характерних для значної кількості країн Європи, Азії, Африки й Латинської Америки.

Порівняльний аналіз засвідчує, що Україна перебуває в одній групі з такими державами, як Польща, Хорватія, Сербія, Чилі, Словенія, Португалія та Мальта, водночас поступаючись країнам, які традиційно демонструють стабільні та технологічно розвинені моделі електронного врядування, зокрема Данії, Естонії, Південній Кореї, Сінгапуру, Великій Британії, Фінляндії та Австралії. Разом із тим показник України істотно перевищує рівень Е-урядування у більшості країн з перехідною економікою та державах, що перебувають у складних соціально-політичних умовах.

Особливу значущість досягнутий рівень індексу Е-урядування України має з огляду на функціонування системи публічного управління в умовах воєнного стану. Це свідчить про відносну стійкість національної цифрової інфраструктури, ефективність впроваджених електронних сервісів, розвиток електронного документообігу та здатність держави забезпечувати безперервність управлінських процесів навіть за наявності підвищених безпекових викликів.

Нижче на Рис. 2.2 наведено динаміку індексу цифрової трансформації українських регіонів.

Аналіз даних, представлених на Рис. 2.2 свідчить, що в Україні впродовж останніх років спостерігається загальне зниження рівня цифрового розвитку в більшості областей, що безпосередньо пов'язано з наслідками повномасштабної війни та зміною пріоритетів державної політики. Найбільш відчутне погіршення цифрових індикаторів зафіксовано в регіонах, які перебували в зоні активних бойових дій або тимчасової окупації, що зумовлено руйнуванням критичної інфраструктури, перебоями у функціонуванні телекомунікаційних мереж, масовою вимушеною міграцією

населення, а також скороченням інвестицій у цифрові технології та проекти.

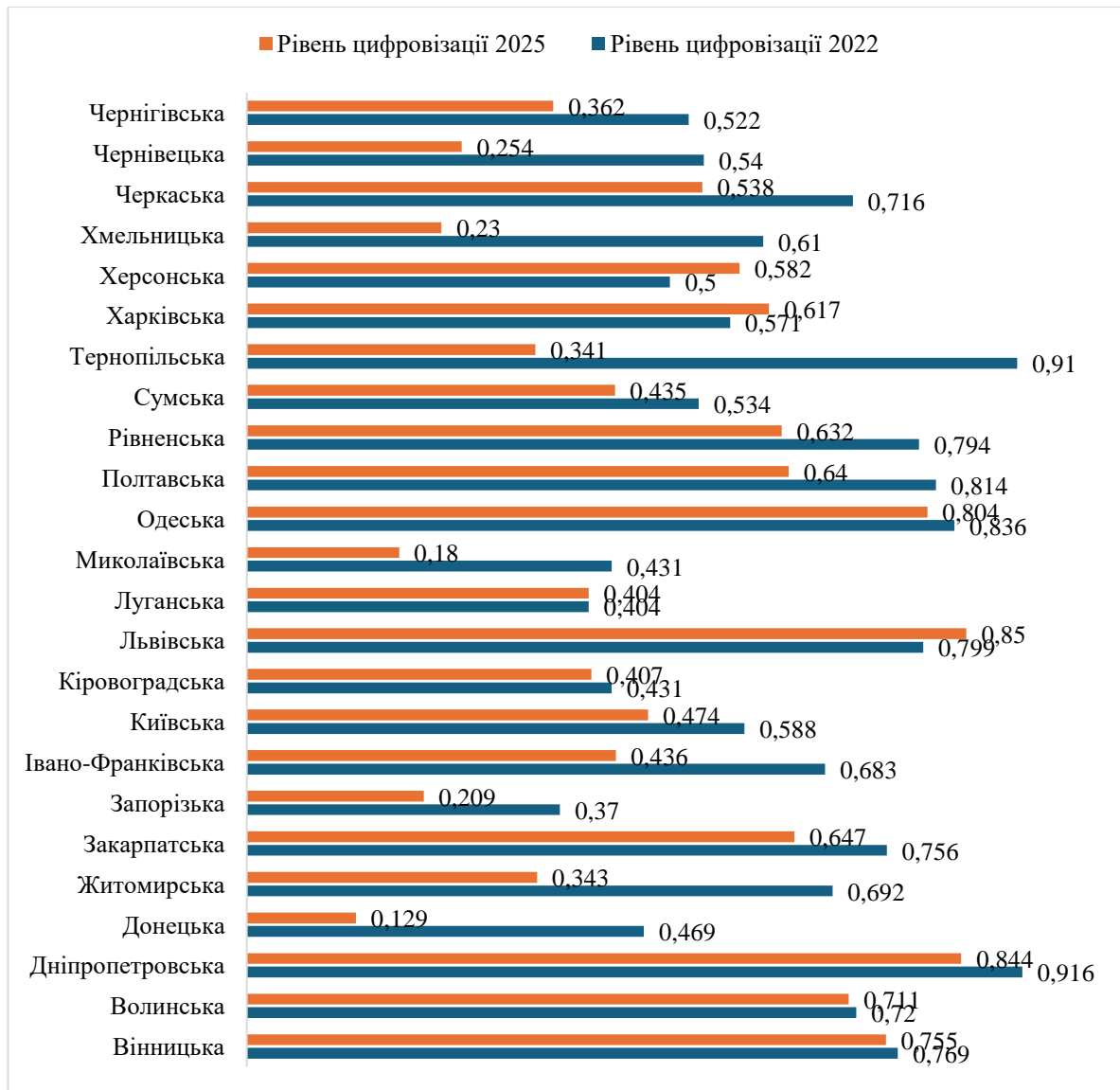

Рис. 2.2. Динаміка індексів цифровізації українських регіонів в 2022 р. та в 2025 р. [33-34]

У центральних і частині західних регіонів України зниження цифрових показників мало менш виражений характер і переважно було наслідком перерозподілу фінансових, кадрових та управлінських ресурсів на забезпечення оборонних потреб держави. Водночас окремі області змогли не лише зберегти наявний рівень цифрового розвитку, а й продемонструвати позитивну динаміку. Це пояснюється релокацією бізнесу та ІТ-компаній у безпечніші регіони, концентрацією людського капіталу, а також поступовим відновленням і модернізацією цифрової інфраструктури.

Загалом у період 2022–2025 рр. процес цифровізації в Україні характеризується нерівномірністю та високою залежністю від безпекової ситуації в регіонах. Такі диспропорції безпосередньо впливають на рівень прозорості діяльності органів влади, оскільки ефективність використання електронних сервісів, відкритість даних і стабільність електронного документообігу суттєво залежать від стану цифрової інфраструктури та доступу громадян до ІКТ.

У цьому контексті державна політика у сфері цифрового розвитку спрямована на відновлення та подальше розширення застосування цифрових інструментів у діяльності органів публічної влади. Зокрема, стратегічні документи державного рівня, серед яких Національна економічна стратегія на період до 2030 р., передбачають активізацію впровадження Е-урядування, розвиток систем міжвідомчої електронної взаємодії та використання цифрових рішень для підвищення прозорості управлінських процесів. Зазначені напрями узгоджуються з положеннями Стратегії здійснення цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації системи управління державними фінансами на період до 2025 року, а також Стратегії цифрової трансформації соціальної сфери, що підкреслює системний характер цифровізації як чинника забезпечення відкритості та підзвітності діяльності органів влади [35; 36].

Дані по субіндексам цифрової трансформації наведено у Додатку В.

У 2024 р. ТГ України активно впроваджували інноваційні цифрові рішення в межах національної програми «Громада 4.0», яка покликана підвищити стійкість місцевого самоврядування, покращити якість життя населення та забезпечити ефективніше управління ресурсами. Основна мета ініціативи – створити сучасні цифрові сервіси для громадян, підтримати місцеву економіку, забезпечити доступність адміністративних послуг та удосконалити систему електронного врядування (див. Таблиця 2.1).

**Характеристика програм цифрової трансформації регіонів України в
рамках програми «Громада 4.0» [37]**

Напрямок	ТГ, область	Суть проєкту
Цифровий розвиток економіки	Гайворонська, Кіровоградська	Створення чат-бота «Мандруй Гайворонщиною» для надання туристичної інформації мешканцям та гостям ТГ
	Таращанська, Київська	Формування цифрового реєстру земельних ділянок із паспортами для інвесторів
	Бориславська, Львівська	Розробка інтерактивної інвестиційної карти для автоматизації управлінських процесів
	Липоводолинська, Сумська	Створення карти інвестиційного, інфраструктурного та ресурсного потенціалу ТГ
	Синевирська, Закарпатська	Запуск туристичного вебресурсу «Майстер відпочинку» з можливістю планування подорожей
	Коблівська, Миколаївська	Розробка мобільного застосунку «Курорти Коблеве» з інформацією про події, транспорт, проживання та визначні місця
Надання електронних послуг населенню	Володарська, Київська	Створення універсальної онлайн-платформи для надання публічних послуг
	Шабівська, Одеська	Впровадження системи «Шабо в цифрі» для мешканців, бізнесу та працівників ОМС
	Уланівська, Вінницька	Розвиток мережі віддалених робочих місць ЦНАП
	Рогатинська, Івано-Франківська	Реалізація проєкту «Мобільна цифрова громада» з телемедичними сервісами та культурними хабами
	Герцаївська, Чернівецька	Створення мультифункціонального простору та онлайн-платформи для молоді, переселенців і ветеранів
Удосконалення Е-урядування	Березнянська, Чернігівська	Запуск системи електронного документообігу з сучасною маршрутизацією
	Бобровицька, Чернігівська	Впровадження системи поіменного електронного голосування для роботи міської ради

Кельменецька, Чернівецька	Створення системи електронного документообігу для управління всіма етапами обробки документів
Лозуватська, Дніпропетровська	Розробка панелі керівника ТГ з відкритою інформацією для команди та громадськості
Світловодська, Кіровоградська	Інтеграція системи електронного документообігу в роботу ОМС
Гірська, Київська	Запуск ГеоХабу – цифрового інструменту управління та взаємодії з мешканцями
Менська, Чернігівська	Реалізація проекту «Цифровий щит» для захисту електронних ресурсів ТГ від кіберзагроз
Кіптівська, Чернігівська	Автоматизація управлінських процесів і ресурсів ТГ
Шепетівська, Хмельницька	Покращення матеріально-технічного забезпечення ОМС
Горохівська, Волинська	Розробка єдиної платформи «SMART школа» для управління освітнім процесом

Реалізація проектів ТГ у межах програми «Громада 4.0» засвідчує активне впровадження цифрових технологій на рівні місцевого самоврядування та їх зростаючу роль у забезпеченні прозорості й ефективності управлінських процесів.

Основні напрями цифрової трансформації ТГ зосереджені, по-перше, на підтримці економічного розвитку через створення цифрових інструментів для залучення інвестицій, розвитку туризму та використання мобільних застосунків як засобу комунікації з громадянами. По-друге, значна увага приділяється розширенню доступу населення до електронних послуг шляхом впровадження онлайн-платформ, розвитку мережі ЦНАП та застосування телемедичних рішень. По-третє, цифрові ініціативи спрямовані на вдосконалення системи електронного врядування, зокрема через автоматизацію документообігу, запровадження електронних форм участі громадян у прийнятті рішень, посилення кіберзахисту та використання сучасних цифрових інструментів управління.

Запровадження зазначених рішень сприяє підвищенню відкритості

діяльності ОМС, забезпечує більшу підзвітність управлінських рішень та створює умови для ефективного громадського контролю. Водночас цифрові сервіси підвищують якість і зручність отримання адміністративних послуг, що позитивно впливає на рівень довіри населення до місцевої влади та сприяє формуванню сприятливого інвестиційного клімату.

Отже, зважаючи на вищевикладене можна узагальнити, що цифрова трансформація публічного управління в Україні відбувається послідовно й системно, незважаючи на складні умови воєнного часу. Вона охоплює як модернізацію технічної інфраструктури, так і створення інноваційних сервісів, орієнтованих на потреби громадян. Серед ключових результатів цього процесу слід відзначити вдосконалення нормативно-правової бази, розширення широкопasmового доступу до інтернету, запуск і розвиток цифрових платформ, зокрема сервісу «Дія», а також розбудову мережі ЦНАП. Сукупність цих досягнень формує підґрунтя для подальшого розвитку цифрового суспільства, посилює прозорість діяльності органів влади та сприяє наближенню України до європейських стандартів публічного управління.

2.2. Рівень корупції та довіри громадян до влади як ключові показники прозорості діяльності публічно-владних інституцій

Рівень корупції та довіри громадян до органів влади є одними з найважливіших індикаторів прозорості та ефективності функціонування публічної адміністрації. У демократичній державі прозора діяльність владних органів передбачає відкритість управлінських рішень, підзвітність посадових осіб і реальну можливість громадського контролю, що безпосередньо впливає на сприйняття влади суспільством. Саме тому показники корупції та довіри до влади розглядаються як взаємопов'язані категорії, які відображають стан інституційної доброчесності та якість публічного управління.

Для України проблема корупції залишається одним із ключових викликів розвитку публічного управління та формування стабільних відносин між державою і громадянським суспільством. Наявність корупційних практик знижує ефективність управлінських рішень, підриває легітимність органів влади та негативно позначається на рівні суспільної довіри.

Одним із важливих індикаторів прозорості урядових комунікацій в Україні виступає рівень корупції, оскільки його показники безпосередньо впливають на ступінь довіри громадян до органів влади та на міжнародний імідж держави. Високий рівень корупційних проявів знижує ефективність управлінських рішень і негативно позначається на позиціях країни у світових рейтингах. На Рис. 2.3 представлено динаміку індексу сприйняття корупції в Україні, де значення 100 відповідає найнижчому рівню корупції, а значення 1 – найвищому.

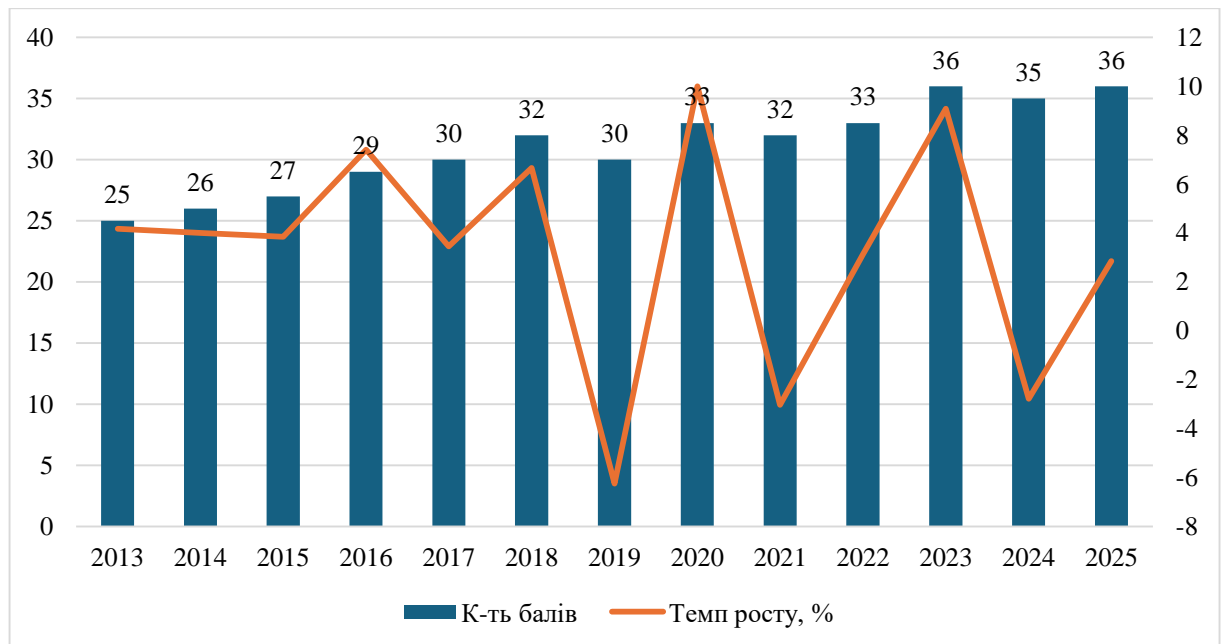

Рис. 2.3. Динаміка Індексу сприйняття корупції в Україні за період 2013-2025 рр. [38]

Аналізуючи Рис. 2.3 слід відзначити, що рівень сприйняття корупції в Україні залишається достатньо високим, однак після подій 2014 р. спостерігається поступове покращення цього показника. За підсумками 2023 р. Україна отримала 36 балів зі 100 можливих, що розмістило її в рейтингу поруч

із такими державами, як Бразилія, Алжир і Сербія, та нижче від країн, які набрали 37 балів, зокрема Албанії, Аргентини, Гамбії, Ефіопії й Замбії. Показник сприйняття корупції залишається одним із найбільш проблемних аспектів оцінки діяльності української влади на міжнародному рівні.

Значна поширеність корупційних практик у поєднанні з розвитком тіньового сектору економіки та особливостями державної політики негативно впливає на зовнішнє сприйняття України. Унаслідок цього країна нерідко розглядається як ризикований або ненадійний партнер у сфері міжнародної торгівлі, зокрема через можливість використання непрозорих фінансових схем і механізмів ухилення від оподаткування.

Варто підкреслити, що на міжнародній арені Україна тривалий час асоціюється з високим рівнем корупції, серед проявів якої особливо поширеним вважається хабарництво. За останнє десятиліття Україна здійснила низку суттєвих кроків у боротьбі з корупцією, запровадивши національні антикорупційні стратегії, розробивши комплексні антикорупційні програми, створивши спеціалізовані публічно-владні інституції та забезпечивши відповідну нормативно-правову базу. Та, на жаль, у процесі реалізації антикорупційної політики проявляються системні проблеми і виклики, серед яких – недостатня координація між інституціями, обмеженість ресурсів, складність імплементації законодавчих норм на практиці, опір старих корупційних практик та необхідність цифровізації антикорупційних механізмів [39, с. 61]

Початок повномасштабної війни в Україні зумовив суттєве зростання обсягів фінансових ресурсів, що перебувають у розпорядженні держави. У цих умовах органи влади зосередили свої зусилля на забезпеченні потреб сектору національної безпеки й оборони, розглядаючи це як першочергове завдання та прямий обов'язок. Водночас формування та реалізація Державного бюджету України в період воєнного стану супроводжується низкою складнощів, серед яких економічна нестабільність, переорієнтація державних пріоритетів, зміна джерел фінансування, активне залучення міжнародної допомоги, перерозподіл

обмежених бюджетних ресурсів, зростання оборонних видатків, скорочення доходної частини бюджету, необхідність забезпечення соціальних виплат і гуманітарного фінансування, а також підвищення корупційних ризиків [40, с. 181].

За таких умов фінансова стійкість держави та недопущення макроекономічних дисбалансів значною мірою залежать від ефективної взаємодії та оперативної координації дій у сфері бюджетної політики. Окрім традиційних корупційних схем, із початком воєнного стану спостерігається зростання кількості фінансових махінацій, випадків привласнення бюджетних коштів і майна, їх приховування та легалізації, що є характерними ризиками для кризових періодів. У зв'язку з цим, на основі даних НАЗК та USAID пропонується здійснити аналіз найбільш поширених форм корупції в Україні у 2022–2023 рр. (див. Рис. 2.4).

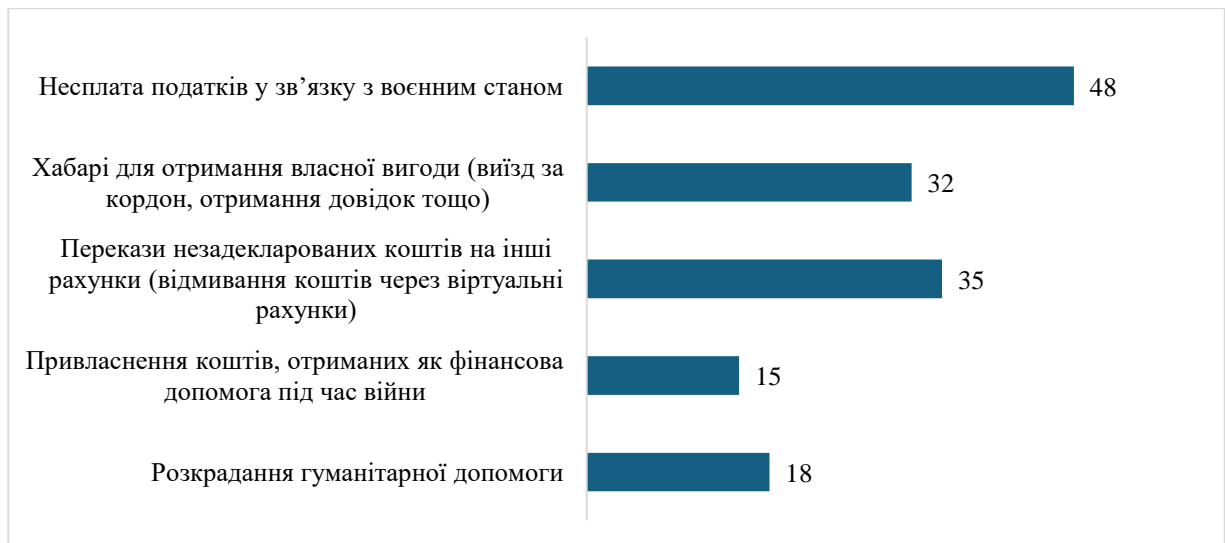

Рис. 2.4. Найбільш використовувані корупційні напрямки в Україні в період 2022–2023 рр. [41; 42]

Згідно з інформацією, поданою на Рис. 2.4, найбільшу частку серед виявлених корупційних проявів становлять операції з переказу незадекларованих коштів на інші рахунки, зокрема через використання віртуальних фінансових інструментів, що фактично є формою відмивання коштів і охоплює 48%. Дещо нижчими є показники, пов'язані з незаконним

привласненням гуманітарної допомоги, частка яких становить 35%, а також використанням у власних інтересах коштів, отриманих як фінансова підтримка в умовах війни – 32%. Найменш поширеними серед зафіксованих порушень є випадки ухилення від сплати податків у зв'язку з дією воєнного стану, які становлять 15%, а також надання хабарів з метою отримання особистої вигоди, зокрема для виїзду за кордон або оформлення необхідних довідок – 18%.

Упродовж 2024 р. Державною службою фінансового моніторингу було зафіксовано 7,6 млрд грн коштів, пов'язаних із незаконним походженням та протиправним використанням [32]. На Рис. 2.5 подано розподіл цих фінансових потоків за категоріями посад, що дає змогу проаналізувати структуру відмивання виявлених коштів.

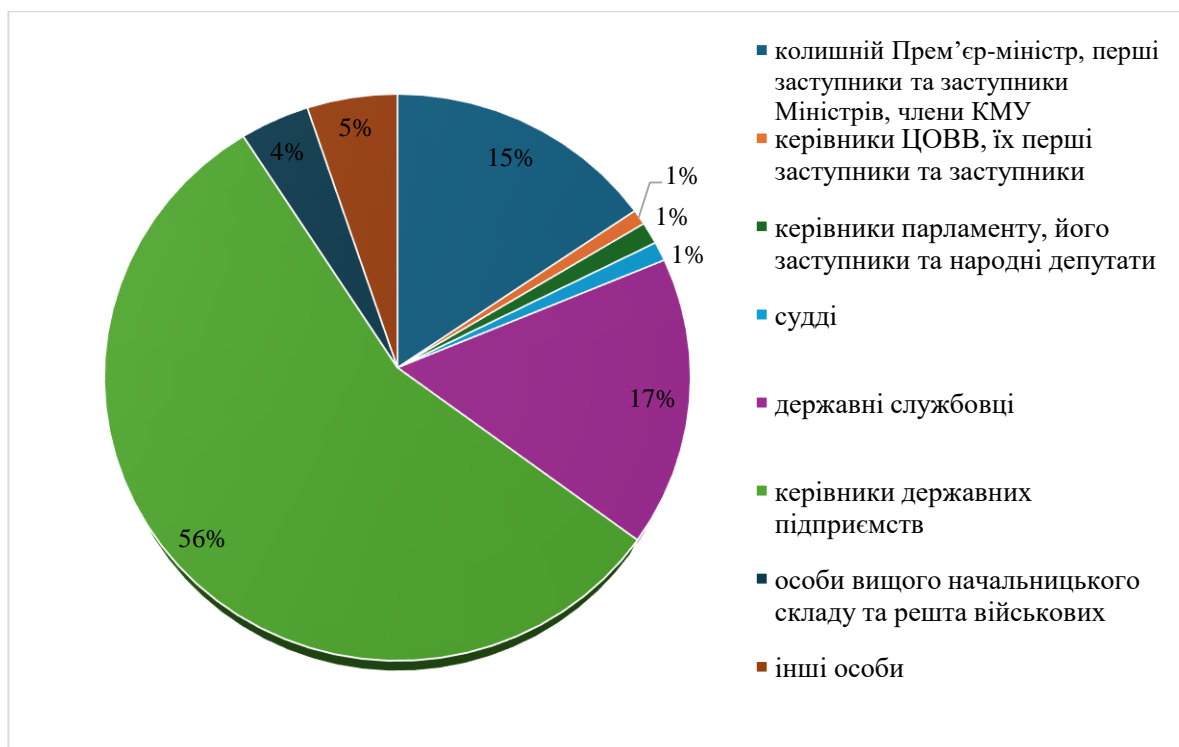

Рис. 2.5. Посадова структура відмивання коштів в Україні за період 2024 р. [43]

Як свідчать дані, представлені на Рис. 2.5, найбільша частка випадків відмивання коштів пов'язана з участю керівників державних підприємств і державних службовців, що вказує на наявність серйозних проблем у цій сфері. Така ситуація демонструє істотні недоліки у системі управління державними фінансами та підвищену вразливість державних інституцій до корупційних

зловживань. Залучення осіб, які обіймають високі управлінські посади, до незаконних фінансових операцій свідчить не лише про поодинокі порушення, а й про системний характер проблем у діяльності державних органів і підприємств.

Подібний стан речей може бути зумовлений недостатньо ефективними механізмами внутрішнього контролю, обмеженою прозорістю фінансової діяльності державних структур, а також прогалинами у законодавчому регулюванні протидії відмиванню коштів і корупції. З огляду на те, що зазначені посадові особи відіграють ключову роль у процесах управління публічними фінансами, їхня участь у корупційних схемах становить загрозу не лише для економічної безпеки держави, але й негативно впливає на міжнародну репутацію України як правової та демократичної держави.

Попри значне поширення корупції в Україні, урядом було вжито ряд ефективних дій, характеристика яких наведена в Таблиці 2.2.

Таблиця 2.2

**Характеристика напрямків боротьби з корупцією в Україні в умовах
військового стану**

Напрямок	Зміст та характеристика
Оптимізація податкової політики	Зменшення надмірного фіскального навантаження, насамперед на фонд оплати праці, з метою зниження стимулів до ухилення від сплати податків і переходу бізнесу в тіньовий сектор
Послаблення регуляторного тиску	Тимчасове обмеження планових перевірок бізнесу в умовах воєнного стану, що зменшує адміністративний тиск і створює передумови для легальної господарської діяльності
Протидія монополізації економіки	Обмеження впливу монополій і олігополістичних структур, які ускладнюють доступ малого та середнього бізнесу до ринку й стимулюють неофіційні економічні практики
Судова реформа та захист прав власності	Підвищення довіри до судової системи шляхом забезпечення незалежності судів, ефективного захисту прав власності та справедливого розгляду корупційних справ

Інституційна антикорупційна політика	Розбудова та посилення діяльності антикорупційних органів (НАБУ, САП, ВАКС), удосконалення процедур розслідування та судового розгляду корупційних злочинів
Контроль за бюджетними видатками	Посилення нагляду за використанням бюджетних коштів, особливо у сфері оборони та відновлення, шляхом удосконалення аудиту та запобігання порушенням на ранніх етапах
Прозорість публічних закупівель	Застосування електронної системи закупівель із розширенням можливостей контролю, підвищенням конкуренції та запобіганням зловживанням до укладення договорів
Фінансовий контроль і декларування	Відновлення та посилення електронного декларування доходів посадових осіб, перевірка декларацій і відповідальність за приховування активів навіть в умовах воєнного стану
Цифровізація публічного управління	Максимальне впровадження електронних сервісів, реєстрів і цифрових платформ для зменшення людського фактора та корупційних ризиків
Освітні та превентивні заходи	Формування антикорупційної культури через освітні програми, онлайн-курси, інформаційні платформи та інструменти повідомлення про корупцію
Громадський контроль і участь	Залучення громадських організацій та журналістів до моніторингу діяльності органів влади, посилення прозорості та підзвітності
Управління конфіскованими активами	Удосконалення процедур розшуку, арешту, управління та повернення корупційних активів відповідно до міжнародних стандартів
Кадрова політика та доброчесність	Запровадження конкурсного відбору, перевірок доброчесності та підвищення кваліфікації державних службовців і працівників антикорупційних органів

Узагальнення наведених напрямів боротьби з корупцією в Україні в умовах воєнного стану свідчить про комплексний і багаторівневий характер державної антикорупційної політики. Пріоритетними залишаються заходи, спрямовані на зменшення регуляторного й податкового тиску, посилення інституційної спроможності антикорупційних органів, підвищення прозорості бюджетних процесів і публічних закупівель, а також розвиток цифрових інструментів управління. Водночас ефективність цих заходів значною мірою залежить від удосконалення судової системи, забезпечення реальної

підзвітності посадових осіб і активного залучення громадськості до контролю за діяльністю органів влади. Загалом реалізація визначених напрямів створює передумови для зниження корупційних ризиків, обмеження тіньової економіки та зміцнення довіри суспільства до державних інституцій навіть в умовах воєнних викликів.

Наступним пропонується навести оцінку рівня довіри українців до діючої влади (див. Рис. 2.6).

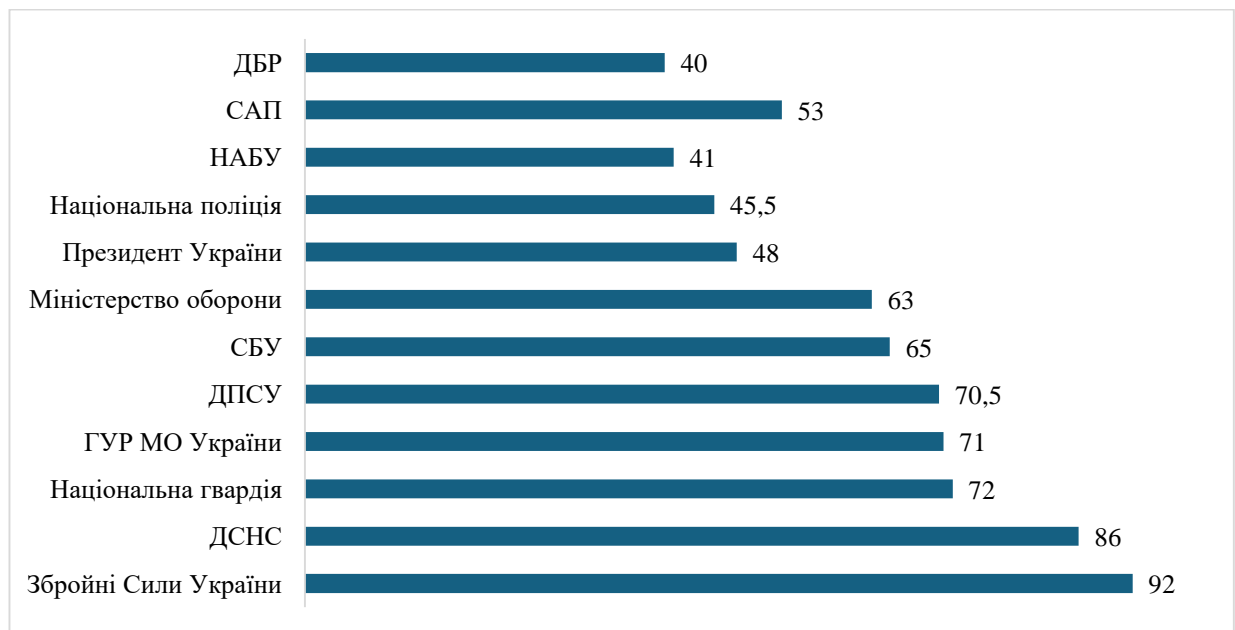

Рис. 2.6. Рівень довіри українців до владних органів на початку 2026 р. [44; 45]

Аналізуючи дані, що представлені на Рис. 2.6 видно істотну диференціацію рівня довіри громадян до органів влади на початку 2026 р. Найвищий рівень довіри зосереджений у безпековому та оборонному секторі, що зумовлено його ключовою роллю у захисті держави в умовах війни та безпосереднім контактом із суспільством через виконання життєво важливих функцій. Водночас органи політичної влади та інституції, відповідальні за правоохоронну й антикорупційну діяльність, мають суттєво нижчі показники довіри, що свідчить про критичне сприйняття їх ефективності з боку населення. Низький рівень довіри до НАБУ, ДБР, Національної поліції та інституту президентства значною мірою пов'язується з високим рівнем

корупції в органах влади, недостатньою результативністю боротьби з нею та обмеженою прозорістю управлінських рішень, що негативно впливає на загальну легітимність державної влади в очах громадян.

На основі проведеного аналізу можна зробити висновок, що рівень корупції та довіра громадян до органів влади є ключовими індикаторами прозорості публічного управління в Україні. Попри зусилля держави щодо впровадження антикорупційних заходів, цифровізації та підвищення прозорості бюджетних процесів, корупційні практики залишаються поширеними, особливо серед керівників державних підприємств і високопосадовців. Це негативно впливає на ефективність управлінських рішень, міжнародний імідж України та сприйняття влади населенням, зокрема у політичних і правоохоронних інституціях. Водночас активне залучення громадськості, розвиток антикорупційних органів та удосконалення судової системи створюють передумови для поступового підвищення довіри та зміцнення інституційної доброчесності.

2.3. Перспективні напрямки впровадження інноваційних технологій у діяльність органів влади в контексті забезпечення прозорості

У сучасних умовах цифрової трансформації публічного управління впровадження новітніх технологій у діяльність органів влади набуває особливого значення для підвищення рівня прозорості та підзвітності публічної влади. Перспективні напрями впровадження цифрових і ІКТ розглядаються як ключовий чинник удосконалення діяльності державних органів, підвищення довіри громадян та наближення національної системи публічного управління до сучасних європейських стандартів прозорого врядування. Основні переваги використання цифрових технологій в напрямку посилення прозорості державних органів влади наведено на Рис. 2.7.

Рис. 2.7. Характеристика ключових переваг цифрових технологій в забезпеченні прозорості публічного сектору України

Отже, впровадження сучасних цифрових технологій є одним із ключових напрямів забезпечення прозорості діяльності державних органів України. Використання аналітики великих даних, технологій штучного інтелекту та автоматизації управлінських процесів створює умови для відкритості управлінських рішень, підвищення підзвітності органів влади та зменшення корупційних ризиків. У сукупності це сприяє підвищенню прозорості публічного управління, удосконаленню взаємодії між державою і громадянами, ефективнішому контролю за діяльністю влади та зміцненню довіри суспільства до державних інституцій і цифрових сервісів.

Зважаючи на викладене, на наш погляд, доцільно розглянути основні проблеми та виклики, що виникають під час впровадження цифрових технологій в Україні (див. Рис. 2.8). Слід зазначити, що попри активний розвиток Е-урядування та цифрових платформ, процес цифровізації органів влади стикається з низкою перешкод, серед яких недостатня технічна оснащеність, брак кваліфікованих кадрів, низький рівень цифрової грамотності населення, а також ризики кібербезпеки та захисту персональних даних. Аналіз цих проблем дозволяє більш детально оцінити, які заходи необхідно вжити для ефективної інтеграції цифрових рішень у систему публічного управління та забезпечення прозорості, підзвітності і довіри громадян до державних інституцій.

Рис. 2.8. Ключові проблеми розвитку цифровізації в Україні
[46, с. 7; 47, с. 37; 48, с. 73]

Аналіз основних проблем, що стримують цифровізацію економіки, дозволяє виділити дві ключові: недостатнє державне фінансування та застаріле

технічне обладнання, які значною мірою гальмують процеси цифровізації. В умовах воєнного стану більшість бюджетних коштів спрямовується на потреби оборони, що зумовлює обмежені можливості для розвитку цифрових технологій у публічному управлінні. Тому після завершення війни особливу увагу слід приділити впровадженню цифровізації саме в органах влади, зокрема у малих населених пунктах, де більшість громадян поки не має можливості самостійно отримувати державні послуги.

На рис. 2.9 наведено ключові заходи з підвищення рівня відкритості та прозорості органів влади України через подолання корупції.

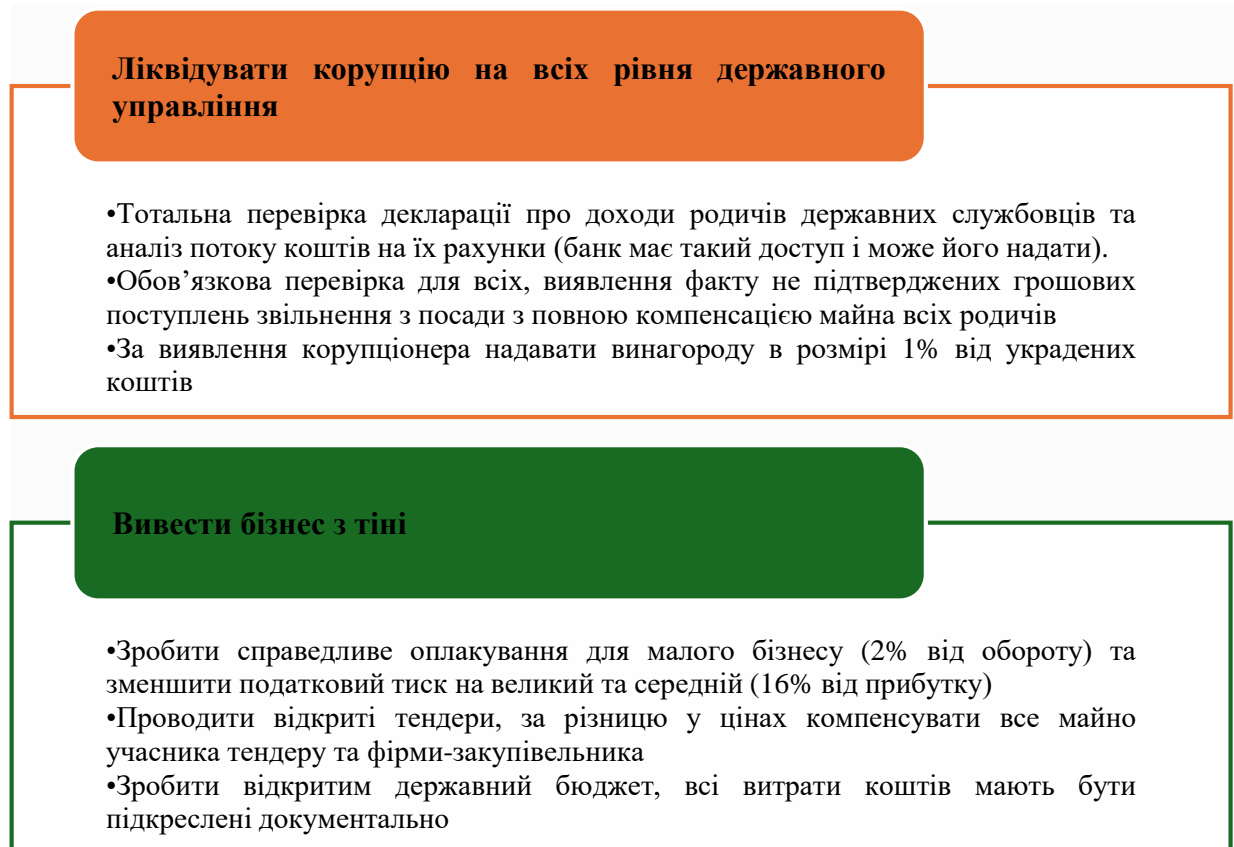

Рис. 2.9. Характеристика ключових напрямків підвищення прозорості в діяльності органів влади в Україні в напрямку зменшення корупції та підвищення рівня довіри населення [49, с. 23; 50, с. 427; 51, с. 254]

Запропоновані напрями підвищення прозорості діяльності органів влади в Україні свідчать про комплексний підхід до зменшення корупції та відновлення довіри населення. Посилення фінансового контролю за доходами державних службовців, обов'язкова перевірка походження коштів і

невідворотність відповідальності за корупційні правопорушення створюють умови для підвищення підзвітності влади та зменшення зловживань на всіх рівнях управління. Паралельно із цим виведення бізнесу з тіньового сектору через справедливу податкову політику, відкриті тендерні процедури та прозоре використання бюджетних коштів сприяє формуванню чесного конкурентного середовища та зменшенню корупційних ризиків у взаємодії держави й бізнесу. У сукупності реалізація зазначених заходів дозволяє підвищити відкритість управлінських процесів, посилити громадський контроль і сформувати стійку суспільну довіру до державних інституцій.

Нижче на Рис. 2.10 представлено загальну стратегію підвищення прозорості діяльності українського уряду в умовах активної цифровізації. Стратегія охоплює впровадження електронних сервісів та платформ, розвиток систем електронного документообігу, забезпечення відкритого доступу до інформації для громадськості, а також зміцнення механізмів підзвітності посадових осіб.

Запропонована стратегія підвищення прозорості діяльності органів влади в Україні в умовах цифровізації спрямована на системне зменшення корупційних ризиків та посилення підзвітності публічної влади. Поєднання фінансової відкритості, посиленого контролю за доходами державних посадовців, цифровізації державних закупівель і використання аналітики великих даних створює умови для своєчасного виявлення зловживань і підвищення ефективності управлінських рішень. Розширення інструментів громадського контролю та цифрової участі громадян забезпечує відкриту взаємодію між владою і суспільством та сприяє формуванню довіри до державних інституцій. У сукупності реалізація цієї стратегії дозволяє наблизити систему публічного управління України до сучасних європейських стандартів прозорості, доброчесності та відповідального врядування.

Рис. 2.10. Стратегія збільшення прозорості в діяльності органів влади в Україні в умовах цифровізації

Зважаючи на викладене, для ефективної реалізації зазначеної стратегії особливу увагу необхідно приділити кадровому забезпеченню органів влади, адже компетентні, прозорі та відповідальні управлінські кадри є основою успішного впровадження цифрових технологій і підвищення рівня довіри громадян. На основі цього подаємо наступні способи оптимізації системи управління кадрами в органах місцевого самоврядування в умовах розвитку

інформаційного суспільства, запропоновані вітчизняними дослідницями А.А. Шульгою та В.М. Сергієнко:

- «застосування цілеспрямованого підходу до формування кадрового складу державної служби, що передбачає свідомий добір фахівців для заповнення вакантних посад, оптимізацію структури персоналу органів влади шляхом вивільнення надлишкових кадрів, а також регулярне й об'єктивне оцінювання результатів професійної діяльності службовців;

- удосконалення методів підбору та найму персоналу, які враховують не лише професійну кваліфікацію кандидатів, але й їх особистісні риси, наявність необхідних знань, умінь і навичок, соціально-демографічні характеристики та побутові потреби;

- організація трудової адаптації новопризначених працівників – реалізація комплексу заходів, спрямованих на швидке пристосування співробітника до нових умов роботи, соціального середовища/оточення та особливостей робочого місця;

- впровадження електронних платформ для управління людськими ресурсами на державній службі, що дасть можливість автоматизувати не лише усі кадрові процеси, а й підвищити прозорість, ефективність та результативність діяльності державних органів влади;

- планування кар'єри, що передбачає системне просування по службі у межах визначеної «траєкторії», а не хаотичне кадрове переміщення;

- розроблення ефективної системи мотивації кадрів, яка має поєднувати морально-психологічні та матеріальні стимули для залучення, розвитку, реалізації потенціалу й утримання висококваліфікованих працівників, а також сприяти виявленню і розвитку прихованих у них здібностей;

- створення сприятливих умов для професійного навчання, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців, що забезпечує набуття ними необхідних знань і навичок для якісного виконання посадових обов'язків, а також, в цілому, розвиток кадрового потенціалу

публічно-владних інституцій;

- впровадження командного підходу у роботі, із застосуванням психологічних методик формування «роботоздатних» колективів, інструментів профілактики професійного вигорання, а також сервісних моделей взаємодії типу «виконавець – клієнт»;

- формування якісного кадрового резерву – формування групи перспективних фахівців, які володіють відповідним потенціалом і компетентностями для подальшого займання посад в органах державної влади» [52, с. 265-266].

Узагальнюючи викладене, можна зазначити, що впровадження цифрових технологій в діяльність органів влади України є ключовим чинником підвищення прозорості, підзвітності та ефективності публічного управління. Реалізація комплексної стратегії, що передбачає цифровізацію сервісів, посилення фінансового контролю та розширення громадського моніторингу, сприяє зменшенню корупційних ризиків і зміцненню довіри громадян до державних інституцій. Водночас для досягнення цих цілей необхідно подолати технічні, фінансові та кадрові обмеження, особливо у малих населених пунктах, та забезпечити сталість реформ у післявоєнний період.

Висновки до Розділу 2

Цифровізація стала одним із ключових інструментів підвищення прозорості діяльності органів влади в Україні, оскільки вона спрощує доступ громадян до послуг і публічної інформації, зменшує бюрократичні бар'єри та послаблює вплив «людського фактора» на адміністративні процедури. Показники індексу Е-урядування підтверджують достатньо високу позицію України на глобальному рівні навіть в умовах воєнного стану, водночас аналіз регіональної цифровізації демонструє нерівномірність розвитку, що прямо

впливає на можливості громадян користуватися цифровими сервісами та здійснювати контроль за діяльністю влади. Практика ТГ у межах програми «Громада 4.0» засвідчує поступове закріплення цифрових рішень як інструменту відкритості й підзвітності на місцевому рівні, що створює підґрунтя для наближення України до європейських стандартів прозорого врядування.

Рівень корупції та довіра громадян до влади є взаємопов'язаними показниками, які найбільш наочно відображають реальний стан прозорості публічного управління. Дані індексу сприйняття корупції демонструють певну позитивну динаміку після 2014 р., однак загальний рівень корупційних ризиків залишається суттєвим і негативно впливає як на внутрішню легітимність влади, так і на міжнародну репутацію України. В умовах воєнного стану корупційні загрози трансформуються й посилюються через збільшення фінансових потоків, гуманітарних і оборонних видатків, що підтверджується структурою найпоширеніших корупційних схем та фактами відмивання коштів, у яких задіяні представники державного сектору. Водночас дослідження рівня довіри показує, що найбільшу підтримку зберігають інституції безпекового й оборонного блоку, тоді як політичні та частина правоохоронних і антикорупційних органів мають нижчі показники довіри, що вказує на суспільний запит на підвищення результативності, підзвітності й прозорості управлінських рішень.

Подальше посилення прозорості діяльності органів влади пов'язане з масштабнішим впровадженням сучасних технологій, зокрема автоматизації управлінських процесів, використання аналітики даних і цифрових інструментів контролю та участі громадян. Такі рішення здатні підвищити відкритість управління, зменшити корупційні ризики й забезпечити більш прогнозовану та підзвітну діяльність публічної адміністрації, однак ефективність цифрової трансформації стримується браком фінансування та застарілою матеріально-технічною базою, що особливо відчутно для малих громад. Запропоновані заходи й стратегічна модель підвищення прозорості

демонструють доцільність комплексного підходу, який поєднує фінансову відкритість, цифровізацію закупівель, контроль доходів посадовців, розвиток громадського нагляду та цифрової взаємодії, що в сукупності формує передумови для зниження корупції та зростання довіри громадян до державних інституцій у процесі відновлення країни.

ВИСНОВКИ

У кваліфікаційній роботі досліджено рівень прозорості діяльності органів влади як фактора формування довіри громадян та визначено особливості і перспективи її забезпечення в Україні в умовах розвитку Е-урядування та цифровізації. На основі проведеного дослідження сформульовано наступні висновки і пропозиції:

1. Прозорість публічного управління має комплексний характер і охоплює правові, інституційні та інформаційно-комунікаційні складові функціонування влади, відіграючи визначальну роль у формуванні суспільної довіри. Показано, що сутність прозорості розкривається через відкритість управлінських процесів, доступність і зрозумілість публічної інформації, підзвітність органів влади та їх підконтрольність громадськості, а також через дотримання сукупності принципів, реалізація яких забезпечує демократичний і легітимний характер публічного управління.

2. В Україні сформована досить широка система нормативно-правового регулювання прозорості діяльності органів влади, яка включає законодавчі гарантії доступу до публічної інформації, антикорупційні інструменти та правові засади цифровізації публічного управління. Водночас доведено, що формальна наявність відповідних норм не забезпечує автоматично їх ефективної реалізації, що зумовлює потребу в удосконаленні механізмів практичного впровадження законодавства, розвитку електронних сервісів і посиленні дієвого громадського контролю.

3. Рівень прозорості урядової політики України у 2024 р. є загалом співмірним із середніми показниками держав-членів ЄС та характеризується позитивною динамікою наближення до європейських стандартів. Водночас встановлено, що, незважаючи на досягнутий прогрес, Україна все ще поступається країнам-лідерам ЄС за показниками інституційної стабільності, рівнем залучення громадян до процесів ухвалення рішень і глибиною

практичної реалізації принципів відкритого врядування, що актуалізує необхідність подальшого розвитку прозорості на прикладному рівні.

4. Цифровізація є одним із ключових інструментів посилення відкритості та підзвітності влади, оскільки вона спрощує доступ громадян до державних послуг і публічної інформації, знижує бюрократичні бар'єри та мінімізує вплив суб'єктивного чинника в адміністративних процедурах. Показники індексу Е-урядування підтверджують відносно високі позиції України на міжнародному рівні навіть за умов воєнного стану, однак аналіз регіональних особливостей цифрового розвитку виявив суттєву нерівномірність, що безпосередньо впливає на можливості використання цифрових сервісів і здійснення громадського контролю. Водночас досвід реалізації ініціатив у межах програми «Громада 4.0» засвідчує поступове закріплення цифрових рішень як ефективного інструменту відкритості та підзвітності на місцевому рівні.

5. Показники корупції та рівень довіри громадян до органів влади перебувають у тісному взаємозв'язку і є ключовими індикаторами фактичної прозорості публічного управління. Аналіз індексу сприйняття корупції демонструє поступове покращення позицій України після 2014 р., однак загальний рівень корупційних ризиків залишається високим і негативно впливає як на внутрішню легітимність влади, так і на міжнародний імідж держави. В умовах воєнного стану ці ризики набувають нових форм і посилюються через зростання фінансових потоків, обсягів гуманітарних та оборонних видатків, що підтверджується структурою найпоширеніших корупційних схем і фактами відмивання коштів за участю представників публічно-владного сектору. Разом із тим, аналіз рівня довіри свідчить про збереження високої підтримки інституцій безпеки та оборони, тоді як політичні, правоохоронні й окремі антикорупційні органи характеризуються нижчим рівнем довіри, що відображає суспільний запит на підвищення ефективності, підзвітності та прозорості управлінських рішень.

6. Подальше підвищення прозорості діяльності органів влади в

Україні пов'язане з розширенням застосування сучасних цифрових технологій, зокрема автоматизації управлінських процесів, використання аналітики даних, цифрових інструментів громадського контролю та участі населення в ухваленні рішень. Хоча такі інновації створюють передумови для зростання відкритості, зниження корупційних ризиків і підвищення прогнозованості діяльності публічної адміністрації, їх ефективне впровадження обмежується недостатнім фінансуванням і застарілою матеріально-технічною базою, особливо в малих громадах. Запропоновані у роботі заходи та стратегічна модель підвищення прозорості підтверджують доцільність комплексного підходу, який поєднує фінансову відкритість, цифровізацію закупівель, контроль доходів посадових осіб, розвиток громадського нагляду та цифрової взаємодії, формуючи підґрунтя для зменшення корупції та зростання довіри громадян до державних інституцій у процесі післявоєнного відновлення України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13 січня 2011 р. № 2939-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 32. Ст. 314.
2. Прозорі та відкриті органи виконавчої влади – це реальність! [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/gromadskosti/dostup-do-publichnoyi-informaciyi/rezultati-anketuvannya-organiv-vikonavchoyi-vladi-ta-monitoringu-oficijnih-veb-sajtiv/prozori-ta-vidkriti-organi-vikonavchoyi-vladi-ce-realnist>.
3. Про інформацію: Закон України від 2 жовтня 1992 р. № 2657-XII. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. Ст. 650.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1700-VII. Відомості Верховної Ради України. 2014. № 49. Ст. 2056.
5. Бородін Є.І., Тарасенко Т.М. Транспарентність як інструмент ефективності публічної служби (на прикладі досвіду Франції). Теорія та практика публічної служби: матеріали наук.-практ. конф. (25 вересня 2020 р., м. Дніпро) / за заг. ред. С.М. Серьогіна. Дніпро: ДРІДУ НАДУ, 2020. С. 17-18.
6. Гаєва Н.П. До питання розуміння принципу прозорості, відкритості та публічності утворення і діяльності громадських об'єднань. Часопис Київського університету права. 2016. № 2. С. 62-66.
7. Грибко О.В. Прозорість та відкритість у системі принципів європейського адміністративного простору. Актуальні проблеми державного управління. 2021. № 1(59). С. 155-162.
8. Гудима Н.В. Принципи відкритості і прозорості та їх реалізація в державному управлінні в Україні. Вісник НАДУ. 2005. № 3. С. 78-85.
9. Дурман М.О., Тохтарова І.М. Відкриті дані як інструмент інформаційного забезпечення прозорості публічної влади. Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. 2017. № 1 [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Ttpdu_2017_1_15.pdf.

10. Єрко І.А., Токар О.В. Відкриті дані як вектор розвитку публічного управління. Публічне управління та регіональний розвиток. 2018. № 2. С. 345-364.
11. Кравченко Т.А. Правове забезпечення відкритості державного управління в процесі легітимації публічної влади. Наукові праці МАУП. 2013. Вип. 1(36). С. 64-69.
12. Крук Н.В. Інформаційна відкритість державної влади як гарантія принципів демократичної держави. Політикус. 2017. Вип. 2. С. 91-94.
13. Мосора Л.С. Відкритість як критерій оцінки якості функціонування державної служби. Молодий вчений. 2018. № 1(53). С. 464-467.
14. Публічне управління: термінол. слов. / уклад.: В.С. Куйбіда, М.М. Білинська, О.М. Петроє та ін.; за заг. ред. В.С. Куйбіди, М.М. Білинської, О.М. Петроє. К.: НАДУ, 2018. 224 с.
15. Серветник А.Г. Співвідношення принципів відкритості, гласності та публічності цивільного судочинства. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. 2014. Вип. 12(2). С. 58-61.
16. Сіленко А.О., Крук Н.В. Інформаційна відкритість влади: еволюція поняття. Актуальні проблеми політики. 2017. Вип. 60. С. 25-36.
17. Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги: Закон України від 5 жовтня 2017 р. № 2155-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2017. № 45. Ст. 400.
18. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 4 лютого 1998 р. № 74/98-ВР [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>.
19. Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки: Закон України від 9 січня 2007 р. № 537-V. Відомості Верховної Ради України. 2007. № 12. Ст. 102.
20. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 р. № 2250-р [Електронний ресурс]. Режим

доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>.

21. Freedom of Information Act. The government's central website for FOIA [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.foia.gov/about.html>.

22. Freedom of information. Official website of United Nations [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.un.org/ruleoflaw/thematic-areas/governance/freedom-of-information>.

23. Birkinshaw P. Freedom of information and openness: fundamental human rights? *Administrative Law Review*. 2006. Vol. 58. P. 177-218.

24. Публічна етика. Прозорість та відкритий уряд. Конгрес місцевих та регіональних влад Ради Європи [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://rm.coe.int/booklet-a6-transparency-coll-public-ethic-ukr/168094eb8b>.

25. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.

26. Sustainable Development Goal 16. Official website of United Nations [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.un.org/ruleoflaw/sdg-16/>.

27. Декларація відкритості парламенту [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://openingparliament.org/static/pdfs/ukrainian.pdf>.

28. Regulation (EC) No 1049/2001 of the European Parliament and of the Council of 30 May 2001 regarding public access to European Parliament, Council and Commission documents [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=CELEX%3A32001R1049>.

29. Transparency International [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.transparency.org/en/what-we-do>.

30. Corruption Risk Forecast. (2025). Transparency ranking [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.corruptionrisk.org/transparency-ranking/>.

31. Вінникова Н.А. Цифрові технології у боротьбі з глобальною корупцією. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна*. 2022. Вип. 41. С. 30-39.

32. Пігарєв Ю.В., Костенюк Н.А. Діджиталізація публічного

управління як чинник цифрової трансформації України. Актуальні проблеми державного управління. 2021. № 2(83). С. 92-96.

33. Державний портал «Децентралізація». Індекс цифрової трансформації регіонів 2025 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://hromada.gov.ua>.

34. Державний портал «Децентралізація». Індекс цифрової трансформації регіонів 2022 [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://backend.hromada.gov.ua/storage/uploads/files/research/indeks-cifrovoyi-transformaciyi-regioniv-ukrayini-2022/Індекс%20ЦТ_v2.pdf.

35. Про Національну економічну стратегію на період до 2030 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 3 березня 2021 р. № 179 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-%D0%BF#Text>.

36. Про схвалення Стратегії здійснення цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації системи управління державними фінансами на період до 2025 року та затвердження плану заходів щодо її реалізації: Постанова Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 р. № 1467-р [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-shvalennya-strategiyi-zdijsnennya-cifrovogo-rozvitku-cifrovih-transformacij-1467r-171121>.

37. Індекс цифровізації регіонів та громад України: дані за II квартал 2025 року [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://thedigital.gov.ua/news/technologies/indeks-tsifrovizatsii-regioniv-ta-gromad-ukraini-dani-za-ii-kvartal-2025-roku>.

38. Corruption Perceptions Index (2025) [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.transparency.org/en/countries/ukraine>.

39. Шульга А.А., Самсоненко О.О. Впровадження вітчизняних антикорупційних програм і стратегій: результати та виклики. Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права. 2025. Вип. 4. С. 60-66.

40. Banerjee R., Boly A., Gillanders R. Anti-tax evasion, anti-corruption and public good provision: An experimental analysis of policy spillovers. *Journal of Economic Behavior & Organization*. 2022. No. 197. P. 179-194.

41. Корупція в Україні 2022: розуміння, сприйняття, поширеність: аналітичний звіт. Національне агентство з питань запобігання корупції [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2023/05/KORUPTSIYA-V-UKRAYINI-2022-analitychnyj-zvit_ukr_final.pdf.

42. Стан корупції в Україні 2023: сприйняття, досвід, ставлення. USAID [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://engage.org.ua/stan-koruptsii-v-ukraini-2023-spryjniattia-dosvid-stavlennia>.

43. Інформація щодо підготовлених Держфінмоніторингом та переданих до Національного антикорупційного бюро України узагальнених матеріалів (УМ) та додаткових узагальнених матеріалів (ДУМ) з 01.01.2024 по 31.12.2024 року [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://fiu.gov.ua/assets/userfiles/440/2024/24.12.31_%D0%9D%D0%90%D0%91%D0%A3%20%D0%BD%D0%B0%20%D1%81%D0%B0%D0%B9%D1%82.pdf.

44. Опитування: українці найбільше довіряють ЗСУ, довіра до президента вища за довоєнний рівень [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-socopytuvannia-ukraintsi-dovira/33625772.html>.

45. Лідери та аутсайтери довіри українців серед інститутів влади – дані дослідження КБФ [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://ksf.openukraine.org/categories/news/lideri-ta-autsajderi-doviri-ukrayinciv-sered-institutiv-vladi-dani-doslidzhennya-kbf>.

46. Саприкін В.А. Впровадження інноваційних технологій для покращення ефективності публічного управління в контексті євроінтеграції України. *Аспекти публічного управління*. 2025. № 13(4). С. 5-10.

47. Бут Ю.О. Стратегічне планування цифрового розвитку: змістовна

оцінка проєкту Стратегії електронних комунікацій України до 2030 р. Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення. 2025. № 12. С. 30-39.

48. Вовк Н.І., Марковець О.К. Цифровізація публічного управління: досвід ЄС та перспективи для України. The formation and peculiarities of the implementation of the European Union's Eastern policy: Scientific monograph [science eds. T. Astramovich-Leik, Ya. Turchyn]. Riga, Latvia: «Baltija Publishing», 2022. P. 71-86.

49. Шевченко Н., Копитко М., Мігус І. Напрями зниження рівня корупції в Україні в умовах кризових явищ та підвищення необхідності легалізації доходів. Вчені записки Університету «КРОК». 2023. № 2. С. 21-28.

50. Баришнікова В.В., Мазуренко О.К., Безуглова І.В. Тіньова економіка та її поширення в Україні. Наукові інновації та передові технології. 2023. № 13(27). С. 424-435.

51. Боголепова А., Ковтун О. Актуальні проблеми подолання корупції в умовах війни та у поствоєнний період. Літопис Волині. 2022. № 27. С. 251-256.

52. Шульга А.А., Сергієнко В.М. Оптимізація системи управління персоналом на державній службі в контексті розвитку інформаційного суспільства. Інвестиції: практика та досвід. 2025. № 18. С. 260-267.

Характеристика принципів забезпечення прозорості публічного управління як фактора формування громадської довіри

Принцип	Характеристика
Верховенство права	Передбачає здійснення діяльності органів публічного управління виключно в межах закону та на підставі чітко визначених повноважень. Забезпечує правову визначеність, передбачуваність управлінських рішень і запобігає свавільному використанню владних повноважень, що сприяє зміцненню довіри громадян до держави.
Відкритість і прозорість	Полягає у доступності інформації про діяльність органів влади, публічності управлінських рішень та обґрунтуванні адміністративних дій. Цей принцип створює умови для громадського контролю, зменшує ризики корупції та підвищує рівень поінформованості суспільства.
Законна компетенція	Означає чітке визначення кола повноважень органів публічної влади та їх обов'язок діяти лише в межах наданої юрисдикції. Дотримання цього принципу забезпечує правомірність управлінських рішень і можливість їх оскарження у разі перевищення повноважень.
Неупередженість і рівність	Передбачає однакове застосування норм і процедур до всіх суб'єктів без дискримінації, впливу особистих інтересів або політичної протекції. Забезпечує нейтральність публічного управління та формує у громадян відчуття справедливості державних рішень.
Розсудливість і пропорційність	Полягає у прийнятті обґрунтованих управлінських рішень, співмірних поставленим цілям, без надмірного обмеження прав громадян. Дозволяє органам влади діяти гнучко, але в межах закону та суспільного інтересу.
Процедурна чесність	Забезпечує дотримання справедливих адміністративних процедур, інформування зацікавлених осіб про підстави та наслідки рішень, а також можливість висловити свою позицію. Сприяє захисту гідності людини та підвищує легітимність управлінських дій.
Своєчасність	Передбачає прийняття управлінських рішень і виконання адміністративних дій у встановлені строки. Запобігає затягуванню процедур, зменшує соціальні та економічні ризики й підвищує ефективність публічного управління.
Професіоналізм і добросовісність	Охоплює вимоги до фахової підготовки, етичної поведінки та незалежності державних службовців. Дотримання цього принципу мінімізує конфлікт інтересів і сприяє формуванню довіри громадян до державної служби.
Відповідальність і підзвітність	Полягає в обов'язку органів влади та посадових осіб пояснювати свої дії, звітувати перед суспільством і підлягати контролю з боку судових, наглядових і громадських інституцій. Забезпечує реальне дотримання принципів прозорості та законності.
Ефективність і продуктивність	Спрямований на досягнення результатів управлінської діяльності з оптимальним використанням ресурсів. Поєднання ефективності з прозорими процедурами підвищує якість державної політики та довіру громадян до її реалізації.

Рейтинг країни за індексом Е-урядування в 2024 р.

Survey Year	Country Name	E-Government Rank	E-Government Index	E-Participation Index	Online Service Index	Human Capital Index	Telecommunication Infrastructure Index
2024	Iraq	148	0.45721	0.09590	0.18755	0.49672	0.68736
2024	Ireland	20	0.91377	0.91780	0.87678	0.90460	0.95987
2024	Israel	23	0.90143	0.69860	0.85412	0.87390	0.97633
2024	Italy	51	0.83557	0.65750	0.76239	0.84262	0.90167
2024	Jamaica	96	0.66777	0.43840	0.56772	0.70600	0.72963
2024	Japan	13	0.93510	0.98630	0.94274	0.91170	0.95091
2024	Jordan	89	0.68493	0.61640	0.75905	0.64579	0.64992
2024	Kazakhstan	24	0.90093	0.84930	0.93903	0.84029	0.92353
2024	Kenya	109	0.63140	0.52050	0.77704	0.52711	0.59015
2024	Kiribati	147	0.45723	0.32880	0.39035	0.62690	0.35438
2024	Kuwait	66	0.78120	0.30140	0.63655	0.70830	0.99883
2024	Kyrgyzstan	78	0.73160	0.46580	0.60723	0.70610	0.88154
2024	Lao People's Democratic Republic	152	0.44038	0.28770	0.32648	0.46084	0.53382
2024	Latvia	29	0.88522	0.78080	0.80915	0.88047	0.96597
2024	Lebanon	126	0.54490	0.46580	0.44894	0.54329	0.64246
2024	Lesotho	157	0.41229	0.20550	0.28637	0.48617	0.46427
2024	Liberia	182	0.25133	0.16440	0.26335	0.36690	0.12379
2024	Libya	125	0.54662	0.01370	0.08076	0.59515	0.96390
2024	Liechtenstein	44	0.85284	0.65750	0.74157	0.82631	0.99064
2024	Lithuania	21	0.91104	0.83560	0.88390	0.88613	0.96309
2024	Luxembourg	45	0.84658	0.63010	0.75554	0.79548	0.98876
2024	Madagascar	168	0.32346	0.30140	0.40447	0.41409	0.15178
2024	Malawi	163	0.37534	0.45210	0.46247	0.47493	0.18862
2024	Malaysia	57	0.81114	0.69860	0.72796	0.71921	0.98618
2024	Maldives	94	0.67453	0.47950	0.62201	0.61298	0.78856
2024	Mali	173	0.30053	0.27400	0.33340	0.12498	0.44323
2024	Malta	28	0.88860	0.73970	0.87492	0.81620	0.97466
2024	Marshall Islands	143	0.48229	0.32880	0.35858	0.78356	0.30473
2024	Mauritania	165	0.34912	0.12330	0.16879	0.29615	0.58239
2024	Afghanistan	188	0.20827	0.10960	0.14379	0.26430	0.21672
2024	Mauritius	76	0.75061	0.41100	0.59032	0.74564	0.91586
2024	Mexico	65	0.78499	0.73970	0.76366	0.76027	0.83101
2024	Micronesia (Federated States of)	167	0.32352	0.13700	0.26211	0.57346	0.13502
2024	Monaco	82	0.71747	0.15070	0.48377	0.75150	0.91711

2024	Mongolia	46	0.84569	0.78080	0.82219	0.77748	0.93741
2024	Montenegro	81	0.72111	0.50680	0.52142	0.71904	0.92291
2024	Albania	62	0.80000	0.72600	0.81441	0.81059	0.77497
2024	Algeria	116	0.59556	0.05480	0.33200	0.64179	0.81290
2024	Andorra	88	0.68931	0.54790	0.47804	0.66684	0.92307
2024	Angola	156	0.41487	0.21920	0.39624	0.47602	0.37238
2024	Antigua and Barbuda	105	0.64282	0.34250	0.41658	0.71757	0.79426
2024	Argentina	42	0.85733	0.63010	0.79649	0.93298	0.84254
2024	Armenia	48	0.84217	0.84930	0.79220	0.85610	0.87824
2024	Morocco	90	0.68411	0.43840	0.56184	0.60783	0.88273
2024	Mozambique	177	0.28476	0.20550	0.39591	0.39519	0.06321
2024	Myanmar	138	0.50007	0.16440	0.32594	0.50812	0.66618
2024	Namibia	114	0.60074	0.27400	0.49958	0.57382	0.72879
2024	Nauru	151	0.44544	0.23290	0.24387	0.50612	0.58634
2024	Dominica	127	0.54452	0.30140	0.37983	0.57807	0.67566
2024	Dominican Republic	85	0.70127	0.65750	0.64047	0.71890	0.74440
2024	Ecuador	67	0.77997	0.87670	0.88507	0.77150	0.68335
2024	Egypt	95	0.66994	0.58900	0.70016	0.61503	0.69456
2024	El Salvador	115	0.59880	0.38360	0.50897	0.53479	0.75264
2024	Equatorial Guinea	176	0.28554	0.23290	0.19319	0.41021	0.25320
2024	Eritrea	190	0.15762	0.01370	0.00000	0.33237	0.14054
2024	Estonia	2	0.97274	0.95890	0.99535	0.94972	0.97309
2024	Nepal	119	0.57813	0.21920	0.44806	0.52100	0.76529
2024	Netherlands	10	0.95384	0.93150	0.92118	0.96881	0.97151
2024	New Zealand	16	0.92654	0.93150	0.94530	0.96152	0.87281
2024	Nicaragua	132	0.53181	0.23290	0.44927	0.56102	0.58512
2024	Niger	187	0.21157	0.20550	0.30839	0.16851	0.15783
2024	Nigeria	144	0.48146	0.36990	0.53719	0.42357	0.48355
2024	Norway	15	0.93153	0.86300	0.91172	0.91748	0.96539
2024	Oman	41	0.85759	0.65750	0.80774	0.79767	0.96739
2024	Pakistan	136	0.50955	0.49320	0.70417	0.34996	0.47453
2024	Palau	137	0.50724	0.30140	0.27867	0.75203	0.49096
2024	Panama	79	0.72981	0.52050	0.65049	0.68663	0.85230
2024	Papua New Guinea	171	0.30756	0.19180	0.33920	0.39838	0.18513
2024	Paraguay	80	0.72507	0.60270	0.67115	0.70932	0.79468
2024	Peru	58	0.80700	0.75340	0.83770	0.74690	0.83638
2024	Philippines	73	0.76212	0.72600	0.80543	0.72556	0.75544
2024	Poland	37	0.86480	0.75340	0.80371	0.83039	0.96034
2024	Portugal	49	0.84153	0.64380	0.78775	0.83888	0.89791
2024	Qatar	53	0.82438	0.47950	0.76549	0.71135	0.99634

2024	Republic of Korea	4	0.96789	0.97260	1.00000	0.91198	0.99170
2024	Republic of Moldova	70	0.77195	0.72600	0.72636	0.77764	0.81180
2024	Romania	72	0.76364	0.68490	0.65477	0.74392	0.89224
2024	Russian Federation	43	0.85325	0.64380	0.77660	0.83194	0.95118
2024	Australia	8	0.95770	0.86300	0.92219	1.00000	0.95092
2024	Austria	22	0.90653	0.78080	0.83829	0.90028	0.98096
2024	Azerbaijan	74	0.76073	0.49320	0.73863	0.72329	0.82034
2024	Bahamas	83	0.71434	0.31510	0.54021	0.73762	0.86522
2024	Chad	189	0.17853	0.31510	0.26738	0.14879	0.11945
2024	Chile	31	0.88266	0.83560	0.86119	0.84129	0.94553
2024	China	35	0.87184	0.93150	0.92576	0.79023	0.89954
2024	Bahrain	18	0.91958	0.90410	0.90305	0.86804	0.98773
2024	Bangladesh	100	0.65696	0.61640	0.73744	0.58337	0.65010
2024	Barbados	91	0.68150	0.32880	0.49755	0.78450	0.76240
2024	Belarus	77	0.74449	0.49320	0.57598	0.74188	0.91561
2024	Belgium	56	0.81212	0.50680	0.72244	0.84416	0.86984
2024	Belize	141	0.48719	0.23290	0.40545	0.52698	0.52917
2024	Benin	146	0.45779	0.36990	0.52016	0.37146	0.48171
2024	Bhutan	103	0.65110	0.49320	0.58862	0.54781	0.81695
2024	Bolivia	99	0.66508	0.42470	0.59869	0.68765	0.70890
2024	Bosnia and Herzegovina	107	0.63293	0.54790	0.50028	0.62219	0.77628
2024	Botswana	112	0.61178	0.27400	0.39852	0.57194	0.86495
2024	Djibouti	174	0.29105	0.09590	0.20915	0.27996	0.38402
2024	Brazil	50	0.84026	0.86300	0.90631	0.80768	0.80685
2024	Brunei Darussalam	75	0.75536	0.46580	0.58020	0.69909	0.98680
2024	Bulgaria	55	0.81453	0.67120	0.77271	0.75378	0.91707
2024	Burkina Faso	175	0.28946	0.21920	0.33764	0.16677	0.36402
2024	Burundi	183	0.24805	0.21920	0.31460	0.39655	0.03305
2024	Cambodia	120	0.57536	0.31510	0.45034	0.51489	0.76094
2024	Cameroon	155	0.42935	0.42470	0.39885	0.51925	0.37004
2024	Canada	47	0.84516	0.91780	0.85516	0.87249	0.80782
2024	Cabo Verde	111	0.62378	0.54790	0.68917	0.56935	0.61278
2024	Central African Republic	193	0.09470	0.08220	0.11280	0.17130	0.00000
2024	Colombia	68	0.77930	0.73970	0.75210	0.77931	0.80654
2024	Comoros	180	0.25862	0.00000	0.02299	0.39916	0.35368
2024	Congo	166	0.33912	0.08220	0.27604	0.46375	0.27758
2024	Costa Rica	61	0.80089	0.72600	0.72169	0.78766	0.89327
2024	Côte d'Ivoire	124	0.55868	0.41100	0.52194	0.48484	0.66926
2024	Croatia	32	0.88175	0.91780	0.87347	0.85376	0.91799

2024	Cuba	139	0.49214	0.05480	0.22982	0.71481	0.53183
2024	Cyprus	38	0.86187	0.69860	0.82165	0.86980	0.89406
2024	Czech Republic	54	0.82394	0.58900	0.70063	0.85082	0.92043
2024	Democratic People's Republic of Korea	184	0.23201	0.00000	0.02908	0.49244	0.17452
2024	Democratic Republic of the Congo	179	0.27149	0.24660	0.20671	0.44867	0.15906
2024	Denmark	1	0.98474	0.98630	0.99924	0.95841	0.99662
2024	Ethiopia	169	0.31109	0.16440	0.34195	0.32537	0.26592
2024	Fiji	93	0.67544	0.39730	0.53431	0.74131	0.75067
2024	Finland	9	0.95746	0.89040	0.90973	0.98359	0.97909
2024	Guinea-Bissau	170	0.30831	0.21920	0.12703	0.30774	0.49023
2024	Guyana	128	0.54432	0.21920	0.34549	0.59327	0.69418
2024	Spain	17	0.92060	0.80820	0.90542	0.89610	0.96031
2024	Sierra Leone	172	0.30422	0.32880	0.38228	0.27185	0.25851
2024	France	34	0.87442	0.80820	0.84400	0.85645	0.92281
2024	Gabon	121	0.57408	0.12330	0.31875	0.57723	0.82630
2024	Gambia	181	0.25517	0.17810	0.09551	0.28231	0.38766
2024	Georgia (Country)	69	0.77923	0.56160	0.56522	0.86539	0.90713
2024	Germany	12	0.93821	0.97260	0.92384	0.96724	0.92359
2024	Ghana	108	0.63169	0.53420	0.60837	0.55857	0.72814
2024	Greece	36	0.86737	0.67120	0.81453	0.92190	0.86568
2024	Grenada	104	0.64577	0.24660	0.50555	0.75501	0.67674
2024	Guatemala	122	0.57383	0.46580	0.65379	0.48340	0.58427
2024	Guinea	160	0.40059	0.50680	0.48081	0.28868	0.43230
2024	Haiti	186	0.21165	0.09590	0.13785	0.28834	0.20874
2024	Honduras	142	0.48559	0.30140	0.45874	0.51818	0.47992
2024	Hungary	59	0.80430	0.54790	0.71437	0.87030	0.82821
2024	Iceland	5	0.96707	0.95890	0.90755	0.99531	0.99829
2024	India	97	0.66776	0.65750	0.81842	0.61487	0.57004
2024	Indonesia	64	0.79911	0.79450	0.80346	0.72934	0.86448
2024	Iran (Islamic Republic of)	101	0.65639	0.17810	0.37729	0.69316	0.89869
2024	Slovenia	33	0.87589	0.78080	0.86396	0.85298	0.91072
2024	Solomon Islands	164	0.36811	0.36990	0.49696	0.42624	0.18109
2024	Somalia	191	0.14677	0.28770	0.29710	0.00000	0.14324
2024	South Africa	40	0.86162	0.83560	0.88721	0.80257	0.89512
2024	Sri Lanka	98	0.66668	0.41100	0.54937	0.65704	0.79359
2024	Sudan	178	0.27594	0.06850	0.12930	0.25932	0.43922

2024	Suriname	106	0.63655	0.28770	0.48137	0.55684	0.87141
2024	Eswatini	113	0.60812	0.38360	0.45574	0.58357	0.78511
2024	Uzbekistan	63	0.79990	0.69860	0.76484	0.75801	0.87687
2024	Vanuatu	129	0.54271	0.46580	0.47692	0.53474	0.61652
2024	Venezuela	131	0.53603	0.21920	0.35756	0.71149	0.53905
2024	Viet Nam	71	0.77092	0.60270	0.70811	0.72665	0.87797
2024	Sweden	14	0.93262	0.79450	0.88361	0.92745	0.98679
2024	Switzerland	26	0.90035	0.82190	0.84080	0.90264	0.95757
2024	Syrian Arab Republic	162	0.38876	0.06850	0.30678	0.41689	0.44256
2024	Tajikistan	123	0.56055	0.27400	0.44760	0.65305	0.58098
2024	Thailand	52	0.83510	0.75340	0.76105	0.80320	0.94101
2024	North Macedonia	84	0.70704	0.57530	0.66415	0.70233	0.75459
2024	Timor-Leste	159	0.40202	0.32880	0.34056	0.51036	0.35506
2024	Togo	161	0.39198	0.45210	0.44721	0.48134	0.24736
2024	Tonga	134	0.51639	0.32880	0.32204	0.74877	0.47841
2024	Trinidad and Tobago	86	0.69726	0.32880	0.59989	0.71739	0.77454
2024	Tunisia	87	0.69348	0.45210	0.59507	0.64965	0.83566
2024	Türkiye	27	0.89131	0.86300	0.92253	0.91923	0.83221
2024	Turkmenistan	145	0.47569	0.04110	0.25064	0.66137	0.51512
2024	Tuvalu	158	0.40425	0.06850	0.19438	0.54634	0.47197
2024	Uganda	150	0.44636	0.43840	0.60691	0.50229	0.22990
2024	Ukraine	30	0.88407	1.00000	0.98536	0.82402	0.84278
2024	United Arab Emirates	11	0.95328	0.78080	0.91627	0.94355	1.00000
2024	United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland	7	0.95773	0.97260	0.95349	0.94498	0.97467
2024	United Republic of Tanzania	153	0.43272	0.28770	0.47910	0.43987	0.37921
2024	United States of America	19	0.91945	0.94520	0.91358	0.88424	0.96052
2024	Uruguay	25	0.90059	0.86300	0.88321	0.87488	0.94374
2024	Yemen	185	0.23175	0.15070	0.13774	0.26704	0.29045
2024	Zambia	130	0.54237	0.41100	0.49584	0.62252	0.50880
2024	Zimbabwe	149	0.44807	0.27400	0.41003	0.53950	0.39471
2024	South Sudan	192	0.11907	0.10960	0.15041	0.15212	0.05473
2024	Rwanda	118	0.57993	0.75340	0.82065	0.54668	0.37235
2024	Saint Kitts and Nevis	110	0.63054	0.20550	0.30385	0.72021	0.86745
2024	Saint Lucia	133	0.52547	0.13700	0.32292	0.60372	0.64980

2024	Saint Vincent and the Grenadines	117	0.58762	0.34250	0.39063	0.69557	0.67675
2024	Samoa	140	0.48990	0.30140	0.36378	0.64531	0.46065
2024	San Marino	102	0.65509	0.12330	0.35754	0.65866	0.94912
2024	Sao Tome and Principe	154	0.43078	0.16440	0.21557	0.59285	0.48394
2024	Saudi Arabia	6	0.96022	0.95890	0.98995	0.90666	0.98411
2024	Senegal	135	0.51625	0.42470	0.47789	0.33804	0.73285
2024	Serbia	39	0.86184	0.89040	0.85397	0.80941	0.92206
2024	Seychelles	92	0.67733	0.30140	0.46380	0.67688	0.89126
2024	Singapore	3	0.96912	0.95890	0.98306	0.93615	0.98806
2024	Slovakia	60	0.80214	0.69860	0.70969	0.79823	0.89851

Індекс цифрової трансформації регіонів України в розрізі субіндексів

Область / Субіндекс	Інституційна спроможність	Розвиток інтернету	Розвиток ЦНАП	Впровадження режиму «без паперів»	Цифрова освіта	Візитівка області	Проникнення базових е-послуг	Галузева цифрова трансформація	Індивідуальні проекти СДО
Вінницька	0,802	0,708	0,594	0,427	0,668	0,654	0,680	0,652	0,826
Волинська	0,603	0,722	0,613	0,674	0,642	0,790	1,000	0,664	0,710
Дніпропетровська	0,897	0,790	0,811	0,752	0,760	0,757	0,885	0,650	0,882
Донецька	0,341	0,174	0,250	0,172	0,534	0,288	0,526	0,297	0,000
Житомирська	0,183	0,732	0,473	0,248	0,438	0,291	0,680	0,327	0,290
Закарпатська	0,901	0,806	0,525	0,451	0,626	0,759	0,888	0,379	0,633
Запорізька	0,625	0,462	0,249	0,078	0,552	0,202	0,513	0,243	0,105
Івано-Франківська	0,790	0,674	0,532	0,301	0,352	0,763	0,680	0,357	0,356
Київська	0,733	0,782	0,531	0,426	0,562	0,686	0,720	0,431	0,384
Кіровоградська	0,503	0,438	0,408	0,134	0,468	0,486	0,728	0,359	0,384
Львівська	0,854	0,766	0,818	0,777	0,606	0,671	0,968	0,964	0,882
Миколаївська	0,327	0,680	0,275	0,237	0,322	0,763	0,706	0,292	0,000
Одеська	0,853	0,876	0,710	0,537	0,582	0,712	0,707	0,523	0,882
Полтавська	0,937	0,964	0,593	0,763	0,742	0,726	0,786	0,694	0,549
Рівненська	0,854	0,798	0,523	0,390	0,514	0,783	0,797	0,465	0,626
Сумська	0,714	0,812	0,456	0,229	0,520	0,421	0,697	0,407	0,371
Тернопільська	0,851	0,708	0,639	0,683	0,544	0,631	0,712	0,792	0,105
Харківська	0,491	0,514	0,571	0,543	0,900	0,940	0,982	0,553	0,571
Херсонська	0,775	0,352	0,374	0,203	0,574	0,507	0,665	0,407	0,648
Хмельницька	0,781	0,726	0,428	0,439	0,410	0,276	0,810	0,393	0,028
Черкаська	0,483	0,634	0,587	0,252	0,516	0,366	0,680	0,311	0,577
Чернівецька	0,769	0,982	0,521	0,328	0,532	0,398	0,818	0,402	0,028
Чернігівська	0,726	0,684	0,549	0,641	0,568	0,437	0,840	0,536	0,189